

Nr. 50

John
TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

LEVEN EN DOOD IN ALGIERS

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar”
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 – De Gouden Baori
- Nr. 45 – De Harem van Yabori
- Nr. 46 – De echo van het oerwoud
- Nr. 47 – De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 – Het verdwenen lijk
- Nr. 49 – De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 – Leven en dood in Algiers

In voorbereiding:

- Nr. 51 – Perzisch Avontuur

Abonnementsprijs (bij vooruitbetaling per giro of postwissel) bedraagt voor Nederland per half jaar 12 nummers) f 4.- ; per jaar f 7.75 (24 nummers)

Voor België zijn deze prijzen respectievelijk 65 franc en 125 frank.

Leven en dood in Algiers

HOOFDSTUK I.

Waarin Maryse Choisy en James Parker naast elkaar zitten te slapen in een DC-4 en Mr. John Winslow een paar rondjes weggeeft.

De DC-4 van de Air France, welke die nacht om 1 uur opsteeg van het vliegveld Orly bij Parijs, bevatte slechts dertien passagiers, die tot Algiers passage besproken hadden.

De passagierslijst vermeldde de volgende namen:

Mr. Azziz Ahmed Pasha	Algiers
Sir Neville Carlisle	Londen
Miss Maryse Choisy	Londen
Mr. James Parker	Londen
Miss Madeleine Auber	Parijs
Mr. Jules Rozet	Parijs
Mr. Joseph Dietrich	Algiers
Mr. William MacCrea	Londen
Mr. Charles Ballay	Parijs
Mr. John Winslow	New York
Mrs. Eileen Winslow	New York
Miss Helen Winslow	New York
Mr. Arturo Castrero	Milaan

Er waren dus nog vele plaatsen onbezet in het Franse lijntoestel op weg naar Algiers. De passagiers hadden nog ruim drie uur voor de boeg, aangezien de machine om precies 4.15 uur op het vliegveld van Algiers zou moeten landen.

De motoren van de DC-4 ronkten zwaar en regelmatig en de lampjes in de cabine verspreidden een zacht, doch helder licht. Verscheidene passagiers hadden zich behagelijk in hun fauteuils uitgestrekt en probeerden de vliegtijd door te komen met slapen. Anderen waren verdiept in de lectuur van krant of tijdschrift en weer andere zaten rustig een sigaret te roken. Gesproken werd er weinig.

Helemaal vooraan, vlak boven de vleugels van het toestel, zaten op de twee plaatsen links van het looppad Maryse Choisy en James Parker, respectievelijk de intieme vriendin en de

trouwe, onafscheidelijke bediende en vriend van Templar, 's werelds beruchtste gentleman-avonturier. Op de twee plaatsen aan de overzijde van het pad zaten Sir Neville Carlisle, alias John Templar, en Azziz Ahmed Pasha. Maryse en James waren reeds in slaap gesukkeld, doch de Arabier en Templar rookten zwijgend een sigaret....

Azziz Ahmed Pasha zuchtte en keek zijn buurman aan. Het scheen alsof hij behoefte aan praten had, hij kuchte een paar maal, tipte herhaaldelijk de as van zijn sigaret en verschoof zo nu en dan onrustig in zijn fauteuil.

— Een vliegmachine is een schitterende uitvinding, zei hij toen plotseling, maar het gaat mij nog niet snel genoeg.

Templar keek zijn reisgezel aan en gilmlachte:

— Wij mensen uit deze eeuw kunnen nu eenmaal nooit snel genoeg gaan. Al waren we met een half uur in Algiers, dan nog zou het ons niet vlug genoeg zijn. Het hele leven staat in het teken van snelheid.. tempo.. tempo.. Rust kennen wij niet meer, wij zijn allen opgejaagde stukken wild op het jachtveld.

De Arabier gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij staarde in gedachten naar zijn magere, goed verzorgde handen en bewonderde de ettelijke uiterst kostbare ringen, die zijn vingers sierden. Hij was Europees gekleed, droeg een effen, donkerblauw kostuum met grijze das en een rode fez op het hoge voorhoofd. Hij had gitzwarte ogen, die soms gevaarlijk schitterden als kooltjes vuur, een klein, keurig geknipt snorretje en een zwart puntbaardje, dat net tot aan de bovenkant van zijn witte boord rijkte.

— Wanneer u geen behoefte aan slaap hebt, zei de Arabier, kunnen wij de tijd misschien wat korten met het voeren van een gesprek. Ik houd niet erg van slapen en doe niets liever dan lezen of spreken.

— Ik ben niet van plan te gaan slapen, antwoordde Templar. Indien een gesprek met mij u de tijd zou kunnen helpen korten, sta ik geheel en al tot uw dienst.... Laat ik mij eerst even aan u voorstellen.. Sir Neville Carlisle..

De Arabier drukte de avonturier de hand en zei:

— Azziz Ahmed Pasha... aangenaam kennis met u te maken, Sir Neville. Ik meen enkele malen iets over u gelezen te hebben in de Engelse kranten. Hebt u niet verscheidene malen de politie geholpen bij het ontmaskeren van de een of andere bendeleider?

Templar lachte en stak een nieuwe sigaret op.

— Ja, dat is inderdaad het geval. Ik bemerk, dat mijn reputatie al wijd en zijd bekend begint te worden.

— U... bent toch niet bij toeval een particulier detective?

— O, neen, wuifde Templar deze veronderstelling van de hand, ik heb dat slechts gedaan, omdat ik niets beters te doen had en het avontuur nu eenmaal in mijn bloed zit. Ik rentenier....

— Ah zo.

Het bleef even stil tussen de beide mannen. De motoren ronkten onverstoord verder en de zilveren vogel ploegde zich een weg door de grijze wolken, die het toestel aan alle kanten omringden. De nacht was donker en koud, maar in de cabine van de DC-4 was het behagelijk warm en licht.

De charmante stewardess kwam met koffie rond. Templar en de Arabier dronken het zwijgend op en vervolgde toen hun gesprek.

— Voor zaken in Parijs geweest? vroeg Templar onverschillig.

— Eh... ja, zo zoudt u het kunnen noemen. Ik heb enkele besprekingen gevoerd met de Franse autoriteiten....

— Zonder al te veel resultaat zeker, suggereerde Templar, die de verhouding tussen de Fransen en de Algerijnen maar al te goed kende.

— Precies, men zegde mij alle mogelijke hulp en steun toe, doch in de praktijk weet ik maar al te goed waar dit op neer komt. U schijnt onze verhoudingen goed te kennen, Sir Neville.

— Ik vertoef veel in Parijs en ken Algiers alsof ik er geboren ben. Ik heb me altijd erg voor het Nabije Oosten en Noord-Afrika geïnteresseerd. Ik durf zelfs te zeggen, dat ik niet onaardig Arabisch spreek.

— O ja? Dat is werkelijk een zeldzaamheid voor een Engelsman. Er zijn nog wel verscheidene Fransen, die onze taal spreken, omdat hun kolonieën of mandaatgebieden er nu eenmaal liggen, maar een Engelsman is over het algemeen niet zo'n talenkennner.

— Het is altijd een hobby van me geweest vreemde talen te spreken.

— Hoeveel spreekt u er dan wel? vroeg de Arabier geïnteresseerd.

— Een stuk of dertien, veertien.

— Bij Allah nog aan toe, hoe is het mogelijk. Ik vind mezelf al een hele geleerde omdat ik Frans, Duits, Engels en Spaans spreek, naast mijn moedertaal. Maar veertien vreemde talen... hoe is het mogelijk... Ik ben namelijk Egyptenaar moet u weten. Daarom spreek ik ook behoorlijk Engels. Maar ik woon nu al reeds meer dan vijftien jaren in Algiers. Ik heb een tien mijl buiten de stad een schitterende villa langs de kust. Ik houd van Algiers, zoals ik van Parijs houd. Hebt u al een hotelkamer besproken in Algiers?

— Nog niet besproken, maar ik logeer altijd in het Hotel Saint-George.

— Precies, dat had ik u ook willen aanbevelen. Het beste hotel van Algiers, Sir Neville. Ik logeer er altijd, wanneer ik in de stad ben.

— Was u gedurende de oorlog ook in Algerië?

— Ja, de hele oorlog door. Ik heb er veel last gehad van de Duitsers, omdat ik Egyptisch onderdaan ben. Maar niettemin heb ik er het leven afgebracht. Het was een verschrikkelijke tijd, die oorlog, Sir Neville. Enfin, u zult er in Engeland ook wel over mee kunnen praten? U was zeker in Engeland tijdens de oorlogsjaren?

— Gedeeltelijk, antwoordde Templar. Ik heb verscheidene jaren voor de Britse Geheime Dienst gewerkt. Dat gaf me wat afleiding, weet u.

— Ah, ja, dat begrijp ik. Gevaarlijk werk lijkt me dat, Sir Neville. Ik heb heel wat spionnen gekend, maar de meesten hebben de bevrijding niet mee kunnen maken.

Nadat de Egyptenaar een nieuwe sigaret had opgestoken vervolgde hij:

— Sir Neville, ik ben naar Parijs geweest voor een zeer delicate aangelegenheid, waarbij ik de Franse politie, de Sûreté Nationale om medewerking en hulp heb verzocht. Die hulp is mij inderdaad toegezegd, doch ik vrees, dat van die toezegging weinig of niets terecht zal komen. Gezien de reputatie, welke u geniet, zou ik u een voorstel willen doen mij behulpzaam te zijn bij deze aangelegenheid. Ik wil u de details hiervan niet hier in het vliegtuig vertellen en daarom zou ik u willen verzoeken vanavond met mij te willen dineren op het terras van het Hotel Saint-George. Daar zullen we rustig kunnen spreken zonder dat iemand

ons zal kunnen afluisteren. Nu, wat denkt u er van?

— Ja, wat zal ik u zeggen, u moet namelijk weten, dat ik eigenlijk een vacantiereis maak naar Noord-Afrika in gezelschap van mijn vriendin en mijn bediende. Ik weet niet hoe zij hiertegenover zullen staan. In principe ben ik natuurlijk bereid u te helpen, mits ik van te voren nauwkeurig op de hoogte zal worden gesteld van hetgeen er gaande is en van de condities.

— O, maar natuurlijk, Sir Neville, riep Azziz Ahmed Pasha enthousiast uit. Dat spreekt immers van zelf. De condities zullen zeker tot uw genoegen zijn, daarvan ben ik overtuigd. Ik ben een rijk man, Sir Neville, schat en schatrijk zelfs. O, begrijpt u mij niet verkeerd, ik weet, dat u ongetwijfeld eveneens zeer vermogend bent. De opdracht zou voor u zeer interessant kunnen zijn, Sir Neville, zeer lucratief om iets duidelijker te zijn, al moet ik er onmiddellijk aan toevoegen, dat zij niet van gevaar ontbloot is. Ik spreek er in het vliegtuig verder niet meer over, als u het mij niet kwalijk neemt tenminste, want wij zitten hier niet alleen.

— Dat begrijp ik vanzelfsprekend, antwoordde Templar. Goed, laten wij afspreken, dat wij elkaar vanavond om zeven uur ontmoeten in de bar van het Hotel Saint-George.

- 0 -

In een smerig huis in de Rue Akim-el-Bab, zat in een klein vertrek een dikke man aan een houten tafel te roken, toen de deur van het vertrek openging en een jonge, zeer knappe vrouw binnentrad. Zij was uitstekend gekleed volgens de laatste Parijse mode en bewoog zich met de gratie ener vorstin. Haar leeftijd was tussen de vijf en acht en twintig jaar.

— Ga zitten, zei de man zonder op te staan.

De vrouw nam op een andere stoel plaats, legde haar tasje voor zich op de tafel en sloeg de armen over elkaar.

Vervolgens begon de dikke man te spreken:

— Azziz Ahmed Pasha heeft zijn intrek genomen in het Hotel Saint-George; hij heeft er een suite op de eerste verdieping. Waarschijnlijk zal hij dus enkele dagen of althans tot morgen in Algiers blijven, omdat hij een vijftig mijl buiten de stad aan de kust een schitterende villa heeft staan. Het is nu jouw taak om op zo'n voorzichtig mogelijke wijze met hem in contact te treden en hem uit te horen. Zoals je

reeds weet, heeft hij in Parijs een bezoek gebracht aan de Sûreté Nationale en het zou me niets verwonderen, als de een of andere speurder dezer dagen voet aan wal zet in Algiers. Voordat dit geschiedt moeten wij evenwel gereed zijn met ons werk. Azziz Ahmed Pasha weet ontegenzeggelijk waar zich de juwelen bevinden. Onderschat je opdracht niet, want het is een partij, die een slordige millioen dollar waard is en dus de moeite loont om je best er voor te doen. Indien je slaagt en daardoor ook ik, ontvang je tien procent van de opbrengst. Laten we aannemen, dat ik er geen millioen voor kan maken, maar bij voorbeeld acht ton, dan ontvang je nog altijd tachtig duizend dollar, zodat je je verdere leven onbezorgd kunt verslijten. Het gaat er maar om, uit te vissen waar die juwelen zich bevinden. Vergeet echter niet, dat de bende, die de juwelen gestolen heeft, eveneens op de loer ligt en weer te weten tracht te komen waar de tweede dief ze verborgen heeft. Ik geloof niet, dat Azziz Ahmed Pasha ze in zijn bezit heeft, maar het vermoeden is zeer sterk, dat hij weet waar zij zich bevinden. Azziz is een man, die zeer gevoelig is voor vrouwelijk schoon en als ik je zo aankijk geloof ik niet, dat je bijzonder veel moeite met hem zult hebben. Naar verluidt heeft hij een vriendinnetje in de Kasbah, maar ik neem aan, dat hij ook een Europese vrouw naar waarde weet te schatten.

De man stond op vanachter de tafel en kwam langzaam op haar toe. Zijn waterige oogjes gingen langzaam iets dicht en zijn dikke lippen scheidde zich een weinig.

Naast haar bleef hij staan. Toen boog hij zich plotseling voorover, greep haar bij de schouders en drukte zijn vette lippen op haar kleine, kersrode mondje. Op hetzelfde ogenblik evenwel weerklonk er een scherp patsend geluid en de man stond direct recht overeind, zijn wang te wrijven.

— Ik houd niet van die grapjes, zei ze scherp. Ik werk voor je en daarvoor word ik betaald. Maar ik voel er niets voor je vriendinnetje te zijn.

De man had zijn zelfbeheersing weer teruggekregen en werd weer kalm als te voren.

— Je bent een domme meid, zei hij. Door een beetje lief voor me te zijn, zou je nog veel meer geld kunnen verdienen. Bedenk eens kindje, als je hier in Algiers blijft, zal ik je ergens installeren en meer dan twee maal in de week zou je geen last van me hebben. Je hebt toch geen orthodoxe ideeën?

Zijn zinnelijke blikken gleden langs de strakke vormen, die haar nauwsluitende jurk verborgen hield. Haar knieën, die over elkaar geslagen waren, lieten juist de boord van een nylon-kous zien. Hij voelde hoe het bloed hem naar de slapen joeg en slechts met de grootste moeite kon hij zich beheersen.

— Tracht die gedachte uit je hoofd te zetten, zei ze scherp. Ik voel er niets voor, al bood je me een millioen. Ik mag je niet.

— Maar m'n geld is je wel iets waard, hè? teemde hij.

— Daar werk ik voor.

— Maar voor dat andere wil ik je ook betalen, zei hij.

— Ook een ton?

— Kom, kom, je wilt te gauw rijk zijn, kindje. Toe, wees eens wat aardig voor me en je zult er geen spijt van hebben. Als je wilt gaan we vanmiddag eerst ergens iets moois voor je kopen.

— Dank je, antwoordde ze koel. Ik heb van jou geen mooie dingen nodig. Heb je me verder nog iets te vertellen?

De dikke kerel ging weer achter de tafel zitten en wiste zich met een zijden doek het zweet van het vette hoofd.

— Ja, ik heb nog iets. Een waarschuwing: speel geen dubbel spel, kindje. Als je proberen zoudt mij te beduvelen ben je nog niet gelukkig. Ik wil niet suggereren, dat je het zal doen, maar zelfs jij zou kunnen bezwijken voor het knappe gezicht van een jonge kerel of de goed gevulde portefeuille van een ander. Houdt daar dus rekening mee. Bemoei je alleen met Azziz en met mij.. Voor de rest heb je met niemand iets te maken.

— Wat zou je zeggen van een voorschot? vroeg ze zonder te reageren op zijn waarschuwing.

— Hoeveel moet je hebben?

— Honderd duizend francs.

— Honderd... duizend?

— En geen franc minder. Dacht je dat ik op een kop koffie en wat sandwiches wilde leven, terwijl jij en iedereen de grote Piet uithangen. Dank je. Honderd duizend franc en geen centime minder.

Zonder verder een woord te zeggen trok hij uit zijn achterzak een goed gevulde portefeuille en telde honderd biljetten van duizend franc op de tafel uit. De jonge vrouw controleerde ze nauwkeurig en stak ze dan snel in haar handtasje.

Toen stond ze op.

— Zo, voorlopig kan ik een paar dagen voort. Zodra ik iets weet zal ik me met je in verbinding stellen. Waar kan ik je in de loop van de dag bereiken? Ik vermoed, dat je niet dag en nacht in dit stinkende hol zit.

— Als je me nodig hebt geef je maar een boodschap af bij de portier van Hotel Saint-George. Ik logeer daar wel niet, maar hij kent me goed.

— O.K., ik zal er voor zorgen.

— Maar we spreken elkaar uitsluitend in dit huis, verzekerde hij haar nog.

Toen verdween ze door de deur en even later verliet ook de man het huis in de Rue Akim-el-Bab.

- 0 -

Het Hotel Saint-George is een van de meest mondaine en luxueuze hotels van Noord-Afrika, zoiets als het Shepheard in Cairo. Een oord, waar de elite van de gehele wereld logeert, bij een korter of langer verblijf in die betoverende stad aan de Middellandse Zee: Algiers, een sprookje, voor ieder die er voor 't eerst aanschouwd.

Amerikaanse en Britse soldaten, die Noord-Afrika aan de As-mogendheden ontrukten, in de magere dagen van de jongste oorlog, zullen zich de Kasbah van Algiers herinneren als een stilgezwegen en geheimzinnig gedeelte der wereld (dat zij gaarne hadden willen aanschouwen, maar de gelegenheid er niet toe kregen. Want dit hol van duizend en één raadsele was „off limits”, of te wel verboden terrein voor alle geallieerde troepen, en om een zeer goede reden.

De militaire autoriteiten staan er voor bekend bepaalde wijken van een stad voor soldaten en officieren te verbieden om reden, welke alleen aan oude vrijsters bekend zijn; maar in het geval van de Kasbah zou de Duivel in eigen persoon deze motie hebben gesteund. De Kasbah is een uiterst zwaar goedje zoals onversneden wodka of een pijpvol opium. Het zijn diegenen, die er te dikwijls van geproefd hebben om vervolgens in haar duivelse greep gevangen te raken. Algiers brengt al te dikwijls een verslaaftheid aan „iets” voort, welke slechts door nog meer van dat „iets” gestild kan worden; haar slachtoffers beëindigen heel vaak een nacht van goddeloze vermakelijkheid in één van de vieze goten.

Hoe gemeen en weerzinwekkend de lucht ook mag zijn, die de Kasbah verspreidt, toch biedt

zij van een afstand gezien, één van 's werelds meest frisse aanblikken. Wanneer men de haven van Algiers in Frans Noord-Afrika binnenvaart, terwijl de zon hoog aan de hemel staat, wordt het oog onwillekeurig getrokken naar een heuvel, welke tegen de horizon afsteekt, een onverenigbaar bas-reliëf, overhoop liggend met haar omgevingen. Men ziet een lawaaiërig potpourri van rose, gele, lavendel en grijze gebouwen, lijkend alsof het een op het ander gestapeld is, terwijl ze liggen te dampen in de hete, witte zon.

Wat men ziet is de Kasbah, een Bagdad op een Algerijnse heuvel. Het wordt bevolkt door mensen van practisch iedere nationaliteit op aarde, een stad in een stad, een stad van sheiks en boerenkinkels, gelakte deernen van gemengd bloed, onverschrokken boeven, verkapte schatjes, ellendig menselijk zeddrift, avonturiers en avonturiersters... een duizelingwekkende, gevaarlijke kant van het leven, dat, indien men het filosofisch zou kunnen bezien, een hoofdstuk uit de Arabische Duizend en Eén nacht zou kunnen zijn. Letterlijk betekent Kasbah: citadel, en dat was het oorspronkelijk ook, en in zekere zin nog: een fort van tienduizenden nakomelingen van een honderdtal volkomen gedegeneerde paria's, die een twintigtal verschillende talen spreken.

Wanneer een binnenvarend schip zijn neus spoelt in een loodrecht dok, bevindt zich onmiddellijk op de voorgrond en aan de linker hand, de Franse stad Algiers. Zij verenigt zich achter de Kasbah, enigszins naar rechts, om daardoor de heuvel geheel te omcirkelen. Boven op die heuvel, en de voorgrond bezaaiend, schitterend in de felle zon, bevinden zich de effen ronde torentjes van de moskeeën, de Mohamedaanse tempels der eredienst, die er uitzien als het profiel van jonge meisjes in wollen sporttruien. Op de glooiende heuvels aan de linker kant bevinden zich een aantal exclusieve hotels met verzorgde tuinen en krasse prijzen. 's Winters trekken welgestelde Europeanen naar Frans Algerië, aangelokt door het klimaat en het natuurschoon van Noord-Afrika.

Tegen de glooiing van deze heuvel lag het schitterende Hotel Saint-George. In de ruime lounge was het een heen- en weergeloop van belang, gasten liepen in en uit, met of zonder koffers, chasseurs bogen diep, discreet hun hand ophoudend, de receptie riep internationale telefoongesprekken af, kortom de lounge van dit hotel zag er uit zoals ieder ander voornaam hotel in een van Europa's hoofdsteden.

In de rijke bar speelde het beroemde zigeunerorkest van Lajos Utszi. Het was er druk... er werd levendig gesproken en hartelijk gelachen, om van het drinken maar niet te spreken.

John Templar ontmoette er Azziz Ahmed Pasha, die reeds enkele minuten geleden binnengekomen was. De Egyptenaar had een kruik voor de Engelsman vrijgehouden en reeds een cocktail voor hem besteld.

— Ah, bent u daar, mon chère Sir Neville, begroette hij de avonturier in het Frans. Gaat u zitten, ik heb reeds een kruik voor u gereserveerd.

Templar begroette de man en nam plaats, waarna zij samen klonken.

— Het is nogal tamelijk druk hier, vindt u niet? vroeg hij.

De Egyptenaar knikte en dronk zijn glas leeg.

— Ja, hier is het in dit jaargetijde altijd druk. Kijk eens, ik zie zowaar nog enkele medepassagiers uit ons vliegtuig.

Hij wees op de dikke Amerikaan, John Winslow, die in gezelschap van zijn vrouw en dochter eveneens de reis van Parijs naar Algiers met dezelfde DC-4 hadden gemaakt.

— Ik veronderstel, dat alle passagiers in Algiers zijn gebleven, zei Templar. Op de trap ontmoette ik een landgenoot van me uit Londen, die ook in het vliegtuig zat, William MacCrea, aardige vent. Ik heb afgesproken morgen een partijtje tennis met hem te spelen.

Op deze alleszins neutrale wijze werd het gesprek enige tijd voortgezet, totdat de bar een weinig begon leeg te lopen. Er kwamen verschillende krukken en tafeltjes vrij en weldra was de rust in de bar weer enigszins hersteld.

— Hè, hè, zuchtte de Egyptenaar, zo heb ik het liever. Ik begon het werkelijk warm te krijgen van al dat geroezemoes. Hebt u uw vriendin niet meegebracht? Ik wilde u weliswaar alleen spreken, maar in de bar had zij ons toch allicht gezelschap kunnen houden. Vergeeft u mij, dat ik verzuimd heb haar ook uit te nodigen.

— Doet u geen moeite, antwoordde Templar, mijn vriendin is tijdens de vlucht vannacht onwel geworden en zij voelt zich nog niet helemaal in orde. Daarom gaf ze er de voorkeur aan het diner op haar kamer te gebruiken en vroeg naar bed te gaan.

Op dat moment kwam een jonge knappe vrouw de bar binnen, die onmiddellijk alle aandacht van de mannelijke aanwezigen op zich vestigde. Zij was gekleed in een lange, zwarte

satijnen avondjapon en bewoog zich met veel gratie in de richting van de bar. Naast de Egyptenaar nam zij plaats en het was de man aan te zien, dat hij onmiddellijk voor de vrouw in kwestie belangstelling had.

— Hé, merkte Templar op, als ik me niet vergis hebben wij vannacht samen gereisd.

— Ja, ja, inderdaad, dat meende ik ook al, beaamde Azziz snel. Staat u mij toe, dat ik mij aan u voorstel. . . . Azziz Ahmed Pasha. . . . en dit is een vriend van mij. . . Sir Neville Carlisle.

Templar stond — evenals de Egyptenaar — van zijn kruk op en drukte haar vluchtig de hand.

— Mijn naam is Madeleine Auber, zei ze met een bekoorlijk glimlachje. Wij hebben inderdaad samen gereisd. Vandaar, dat ik naast u ben komen zitten. Ik ben helemaal vreemd in Algiers en heb hier geen kennissen of vrienden. Ik weet niet of u het zich voor kunt stellen, maar ik voel me van iedereen verlaten, en daar ik wat behoefte had aan vriendelijkheid en aanspraak ben ik zo vrij geweest naast u te komen zitten.

— Maar doet u ons dan het genoeg in ons midden te gaan zitten, mademoiselle Auber, stelde Azziz voor.

Hij was reeds van zijn kruk af en verwisselde deze tegen de hare.

— Mag ik u iets aanbieden? vroeg Templar.

— Een Manhattan, alstublieft, antwoordde ze. Extra-dry graag.

De barkeeper had het reeds gehoord en begon ijverig te mixen.

— Vacantie? vroeg Templar, haar een sigaret offerend.

— Ja, gelukkig wel, antwoordde ze. Parijs is wel een heerlijke stad, maar als je er een heel jaar in zit, verlang je wel eens naar een andere atmosfeer. Ik heb een hele maand voor de boeg.

— Gaat u nog ergens anders heen, of bent u van plan in Algiers te blijven?

— Mijn vader was van mening, dat ik zelfs in een maand nog niet alle bezienswaardigheden van Algiers kon ontdekken.

— En heeft hij u niet gewaarschuwd voor de gevaren van de Kasbah?

— Zeker, hij heeft me ten strengste verboden er alleen binnen te gaan.

— Wel, mengde Azziz Ahmed Pasha zich in het gesprek tussen de Parisienne en de Engelsman, mag ik dan aanbieden u de Kasbah te tonen?

— O, u bent werkelijk zeer vriendelijk, vond zij. U zal de Kasbah wel erg goed kennen.

— Ah, mademoiselle, niemand kent de Kasbah zoals ik. Vijftien jaar woon ik reeds in Algiers en ik heb de Kasbah misschien wel duizend maal bezocht. Maar uw vader had inderdaad gelijk, door u te verbieden niet alleen de Kasbah binnen te gaan. Het is er zeer gevaarlijk voor een vrouw alleen. . . . en bijzonder gevaarlijk voor een vrouw van uw schoonheid, mademoiselle. Hij nam haar hand tussen de zijne en drukte er met de donkere lippen een vluchtige kus op.

— Oh, monsieur, u bent werkelijk zeer complimenteus. A votres santé, messieurs. . . .

Ze hief haar glas op en klonk met haar beide bar-genoten.

De ober, die dienst deed aan de bar-tafeltjes wendde zich tot Templar met de woorden:

— Monsieur, die Amerikaanse heer in de hoek laat vragen of u hem de eer wilt aandoen met uw gezelschap iets van hem te drinken?

— Allright, antwoordde Templar. Ik graag een whiskey. . . . en u, mademoiselle Auber?

Ieder deed zijn bestelling en toen kwam Mr. John Winslow op hen toe en stelde zich voor, het glas in de hand.

— Op uw aller gezondheid, dame en heren, zei hij in onvervalst New Yorks. Toen keerde hij weer naar zijn tafeltje terug en zette het gesprek met zijn vrouw en dochter weer voort.

— Mademoiselle Auber, zei Azziz zachtjes, zoudt u mij de eer aan willen doen de avond met ons door te brengen? Ik heb helaas tijdens het diner een zakelijke bespreking met Sir Neville, zodat ik u tot mijn spijt niet kan uitnodigen vanavond met mij te dineren. Maar heus, gelooft u mij, het souper zal er niet minder goed om smaken? Mag ik op uw gezelschap rekenen?

— U bent werkelijk allercharmantst, monsieur, antwoordde Madeleine Auber met een verlegen glimlachje. Heel graag, monsieur. Zullen wij afspreken om tien uur in de bar?

— Uitstekend, mademoiselle.

Toen nam ze afscheid om het diner te gebruiken; Templar en de Egyptenaar bleven nog een tijdje zitten en dronken nog enkele cocktails. De bar was inmiddels zo goed als leeggelopen en zelfs de Winslows, de Amerikaanse familie, hadden zich na nog enkele rondjes te hebben weggegeven teruggetrokken in de diner-zaal.

— Sir Neville, zei de Egyptenaar, terwijl hij zijn mond vlak bij Templar's oor bracht. Zo dadelijk zal ik u het een en ander vertellen, waar u van op zult zien. Ik heb een rustig tafeltje besproken op het terras, waar wij ongehinderd kunnen dineren en met elkander van ge-

dachten wisselen. Ik zit altijd het liefst op het terras, het is daar om deze klok heerlijk koel en als je goed luistert kan je de geluiden van de woestijn horen. Of misschien ligt dat wel aan mij, ik ben altijd een beetje sentimenteel geweest, vandaar mijn genegenheid voor mademoiselle Auber. Vindt u haar niet een beeld van een vrouw?

— Zij is inderdaad uiterst bekoorlijk, maar vergeet U nimmer, dat bekoorlijke vrouwen meestal de gevaarlijkste zijn.

— Wat bedoelt u?

— Precies wat ik zeg. Een bekoorlijke vrouw is in vele gevallen in staat een man zijn verstand en gevoel voor rede te doen verliezen en dat kan vaak heel gevaarlijk zijn. Maar, kom, laten we ons niet vroegtijdig verdiepen in eventuele gevaren. Ik hoop in ieder geval een gezellige avond te hebben in uw gezelschap en dat van mademoiselle Auber. Zullen we aan tafel gaan?

- 0 -

HOOFDSTUK II.

Waarin blijkt dat Roger Mariez tranen met tuiten heeft gehuild en Jules Rozet geen gelegenheid wordt geboden zich aan een Algerijnse schone te vergripen.

Toen de kellner het hoofdgerecht had opgediend kwam Azziz Ahmed Pasha eindelijk tot de belangrijke aangelegenheid, welke hij Templar had willen vertellen.

— Sir Neville, hetgeen ik U thans ga toevertrouwen doe ik op voorwaarde, dat gij mij belooft het striktste stilzwijgen hierover te bewaren. Ongeveer een maand geleden, toen ik in de tuin van mijn villa aan de kust zat, zag ik in de verte een ruiter te paard aankomen. Het was in den beginne niet veel meer dan een stofwolk, doch ik ken de schouwspelen uit de woestijn en wist onmiddellijk, dat het een ruiter te paard was. Hij kwam snel naderbij en een vijftal minuten later steeg hij af voor het koperen hek, dat mijn villa omgeeft. Hij bond zijn paard met de leidsels aan het hek vast en kwam de tuin in. Ik lag op dat moment onder een grote parasol te lezen. Het bleek een jonge Fransman te zijn, die in een uiterst zenuwachtige toestand verkeerde. Hij stelde zich voor als Roger Ma-

riez uit Marseille. Zonder daartoe een uitnodiging van mij te hebben ontvangen, ging hij zitten op een stoel, die naast mij stond en vroeg mij of het hem vergund was enkele ogenblikken met mij te spreken over een aangelegenheid, die van het allergrootste belang was en die hem wellicht binnenkort het leven zou kosten.

Deze laatste opmerking en het feit, dat hij hyper-nerveus was, deed mij er toe besluiten hem aan te horen. Hij vertelde mij, dat hij deel uitmaakte van een internationale dievenbende, die vertakkingen over de gehele wereld had en die er onlangs in was geslaagd de juwelen van een Indische prins te stelen, juwelen ter waarde van een miljoen dollar. Enkele van de bendeleden, onder wie Roger Mariez, waren naar Algiers vertrokken, gevolgd door hun leider, die op eigen gelegenheid reisde. Roger Mariez had zijn leider nog nooit gezien, kende diens naam niet en wist evenmin, welke nationaliteit hij had. Om kort te gaan, in Algiers zou men trachten een gedeelte van de buit van de hand te doen, hetgeen hier nooit erg moeilijk is. Maar na enige tijd kreeg Roger Mariez wroeging, hoe dit kwam heeft hij me niet verteld, maar het bleek in elk geval een feit te zijn, want op een gegeven moment brak hij in snikken uit. Hij vertelde me, dat hij er in geslaagd was de hele buit mee te nemen uit het huis, waar deze bewaard werd, en er mee te vluchten. Kort na deze diefstal had men het verraad van de jonge Fransman ontdekt en men zette hem na. Doch Roger had een paard gekocht en was er mee de woestijn ingereeden, waar zijn achtervolgers zijn spoor waren kwijt geraakt. In de woestijn nu, had hij de schat begraven. Hij toonde me een stuk papier, waarin hij in code de juiste plaats had aangegeven. Hij verzocht mij contact op te nemen met de Sûrète Nationale te Parijs en het stuk papier met de plaatsaanduiding er op, aan deze organisatie te overhandigen. Ik beloofde hem dit en daarop verdween hij met de woorden, dat hij zou trachten het land te verlaten, indien dit nog mogelijk zou zijn. Kort daarop was hij uit het gezicht verdwenen. Gedurende enkele dagen was ik bezig met de ontcijfering van de code, doch ik mocht er niet in slagen de sleutel te vinden. Ik besloot er nog een dag aan te werken en indien het mij niet mocht gelukken de code te ontcijferen zou ik naar Parijs gaan en het document overhandigen aan de Sûreté. Ik stond de volgende morgen op en begaf mij onmiddellijk naar mijn studeerkamer. Mijn bureau, waarin ik het document had geborgen, was opengebroken en het stuk papier

verdwenen. Die middag kreeg ik bezoek van een man, die waarschijnlijk vroeger in Duitsland gewoond heeft, aangezien hij een sterk Pruisisch accent had. Hij stelde zich voor als Rudolf Gebühr en verzocht me hem te vertellen waar de juwelen van de Indische prins waren. Hij zei me, dat hij precies wist, dat Roger Mariez ze van zijn bende gestolen had en ze aan mij had overhandigd. Hij had Roger namelijk gisteren in Cherchell ontmoet en hem herkend als het lid van de bende. Deze Rudolf Gebühr nu, had Roger Mariez bedreigd hem bij de politie aan te geven, indien hij niet zou vertellen wat hij met de juwelen had gedaan. In de Algerijnse onderwereld was het namelijk reeds uitgelekt, dat de dieven door een van hun bendeleden bestolen waren. Roger had uit angst gearresteerd te worden mijn naam opgegeven. Ik vertelde de man precies wat er gebeurd was, omdat ik er maar weinig voor voelde om betrokken te worden in een of andere diefstal-affaire, die de gehele wereld heeft opgeschrikt. Ik vertelde hem dus van het papier met de code-mededeling en van de inbraak in mijn bureau. De sporen van de inbraak heb ik hem laten zien. Daarop vertrok hij met de waarschuwing, dat ik beter mijn mond hierover kon houden en alles vergeten.

— Wat voor soort man was die Gebühr? wilde Templar weten.

— Een man van in de veertig, nogal corpulent en naar zijn manieren en voorkomen te oordelen zou ik zeggen, dat hij antiquair of juwelenheler geweest moet zijn. Enfin, hij ging weg, en verder hoorde ik van het geval niets meer. Totdat ik enkel dagen geleden voor zaken naar Parijs moest en ik mij het verzoek van Roger Mariez herinnerde. Ik stapte naar de Sûreté en vertelde het hele geval. Men beloofde mij onmiddellijk in te grijpen en verzocht mij naar huis terug te gaan in de overtuiging, dat de Franse politie de zaak verder wel tot klaarheid zou brengen. En zo ben ik dus weer in Algiers teruggekeerd.

— Was het een cijfercode, die op dat papier stond? vroeg Templar.

— Ja, het waren tenminste allemaal getallen van vijf cijfers. Voor een expert waarschijnlijk heel eenvoudig op te lossen, doch voor een leek als ik niet mogelijk.

— En waarom hebt U mij verzocht U te helpen? Wat gaat de hele affaire u eigenlijk aan? Hebt u er baat bij wanneer de juwelen gevonden worden?

— Neen, niet in het minst. Misschien alleen

de beloning, die in ontvangst zal kunnen worden genomen, doch dat interesseert me minder. Neen, ik wil die juwelen persoonlijk aan die Indische prins overhandigen, teneinde mij in te dringen in zijn vriendenkring. Ik heb veel invloedrijke vrienden, doch ik tel nog geen Indische prins onder mijn vrienden. Ik zal U rijkelijk belonen, Sir Neville, indien u er in slaagt de juwelen te vinden.

— Ik moet zeggen, dat het een zeer vreemde opdracht is, monsieur, antwoordde Templar.

— Dat kan wel zijn, gaf de Egyptenaar toe, maar u neemt hem toch aan, niet waar?

Templar knikte.

— Ja, ik neem het aan. Hebt u soms de indruk, dat men op de Sûreté niet voldoende waarde hechtte aan uw woorden?

— Ja, dat is inderdaad mijn indruk. Ik vermoed, dat zij geloofden, dat ik een verhaaltje zat op te disen om interessant te doen.

— Ja, ja, dat dacht ik al, antwoordde Templar. Enfin, ik zal zien wat ik voor u doen kan.

Het diner liep ten einde, zonder dat er verder nog over de diefstal werd gesproken en een half uurtje later verontschuldigde Templar zich, met de woorden:

— Wij zien elkander om half tien in de bar. Afgesproken?

— Afgesproken, Sir Neville, ik ga zelf ook even een half uurtje rusten.

Templar verliet het terras en begaf zich naar de tweede verdieping waar hij voor de deur van kamer 109 bleef staan. Hij klopte aan en even later werd hem opengedaan.

— Hallo Inspecteur MacCrea, zei Templar, die reeds in het vliegtuig de man van Scotland Yard had herkend.

MacCrea, die nog maar kort te voren een tennis-afspraken voor de volgende dag met de avonturier had gemaakt, schrok even toen hij zich als inspecteur hoorde aanspreken.

— Ach, inspecteur, ik herkende u reeds in het vliegtuig. U hebt eens een keer met inspecteur Marlowe iets opgeknapt.

— Ja, ja, ik herkende u wel, Sir Neville, maar u begrijpt, dat ik mij liever niet bekend maakte aangezien ik hier voor dienst ben?

— O ja?

— Kent u die Azziz Ahmed Pasha goed, Sir Neville? vroeg Inspecteur MacCrea plotseling. Templar begon te lachen.

— U ook al op jacht naar de juwelen van Prins Mahbab, inspecteur?

— Luistert u eens, Sir Neville, ik ken uw reputatie als particulier-speurder en ik ben bereid u geheel en al in vertrouwen te nemen, mits u bereid bent het mij te doen. Ik schaduw inderdaad Azziz Ahmed Pasha, en wel tezamen met Inspecteur Charles Ballay van de Sûreté te Parijs, die eveneens in het vliegtuig aanwezig was. Hij belde me op nadat Azziz hem een bezoek had gebracht en verzocht me hem te vergezellen naar Algiers.

— Inspecteur MacCrea ik kende Azziz niet voordat ik in de DC-4 stapte. In het vliegtuig zat ik toevallig naast hem en zo kwam ik met hem in gesprek. Toen hij mijn naam hoorde, herinnerde hij zich, dat ik inderdtijd geholpen had de Octopus te ontmaskeren en toen verzocht hij mij hem behulpzaam te zijn in een belangrijke aangelegenheid. Vanavond vertelde hij me wat deze aangelegenheid eigenlijk was.

— En wat vertelde hij u? vroeg MacCrea.

— Hij vertelde me, dat alles draaide om de juwelen van Prins Mahbab, die ongeveer een maand geleden gestolen werden. Op zekere dag werd hij in zijn villa bezocht door een jonge Fransman, Roger Mariez genaamd. Hij was een lid van de bende, die de juwelen had gestolen en had zich de buit toegeëigend met de bedoeling deze aan de autoriteiten ter hand te stellen, zogenaamd omdat hij wroeging had. Hij had de juwelen in de woestijn begraven en gaf Azziz Pasja een document waarop in cijferschrift de juiste plaats stond aangegeven. Dit document werd hem ontstolen en de volgende dag ontving hij bezoek van een Duitser, een zekere Rudolf Gebühr, die hem naar de juwelen vroeg. Volgens zijn zeggen, vertelde hij de Duitser alles, waarna deze verdween. In Parijs heeft hij zich met de Sûreté in verbinding gesteld.

— Bood Azziz Ahmed Pasha u een bedrag aan geld voor uw medewerking?

— Hij zei me rijkelijk te zullen belonen. Naar hij zei, had hij helemaal geen belang bij de juwelen zelf, doch hij wilde deze alleen zien terug te vinden teneinde ze Prins Mahbab persoonlijk ter hand te stellen. Niet zo zeer om de beloning als wel om de aandacht van de prins op zich te vestigen. Hierdoor wilde hij zich in de vriendenkring van de prins proberen te dringen.

— Nu, Sir Neville, zei MacCrea, laat ik u dan vertellen, dat Azziz Ahmed Pasha een van de grootste helers van Noord-Afrika is, die reeds ver voor de oorlog zijn eigen land ontvluchtte wegens een juwelen-heling en zich toen in Algiers vestigde waar hij carrière en fortuin heeft

weten te maken. Dit is tenminste wat mijn collega van de Sûreté, Charles Ballay, van hem vertelde. Indien hij de juwelen niet zelf in zijn bezit heeft, dan weet hij toch op zijn minst waar zij zich bevinden. En hij denkt er niet aan ze de prins ter hand te stellen. Maar hij treedt heel voorzichtig op, strooit met verhaaltjes over plaatsaanduidingen in code-schrift, over de diefstal daarvan, over het bezoek van een Duitser; én stelt zich bovendien nog in verbinding met de Sûreté, om toch maar vooral alle verdenking van zich af te wentelen. Ik ben er van overtuigd, dat hij de juwelen voor de dag haalt en ze aan de man zal brengen zodra de politiedossiers over deze kapitale diefstal dik onder het stof zitten. Dit is althans wat inspecteur Ballay er over denkt.

— Ik ben natuurlijk bereid met u samen te werken, inspecteur, zei Templar, doch voor de goede gang van zaken lijkt het me beter, voorlopig op vriendschappelijke voet met Azziz Ahmed te blijven voortleven. Wie weet wat ik daardoor nog aan de weet kom.

— Dat lijkt me inderdaad het beste, Sir Neville. Spreekt u hem vanavond nog?

— Ja, ik zou hem om half tien in de bar ontmoeten. Hij heeft daar een afspraakje gemaakt met een charmante Parisienne, Madeleine Auber, die ook met ons vliegtuig reisde.

— Dan wens ik u in elk geval veel genoegen, Sir Neville.

Daarna begaf Templar zich naar zijn eigen appartement om zich te verfrissen en een schoon smoking-hemd aan te trekken.

- 0 -

In een stille steeg in de Kasbah liep een eenzame wandelaar, die met veel moeite tegen de stijl omhoogslingerende straat oplouterde. De duik in de Kasbah is onverhoeds, en staat gelijk met het plotseling binnenstappen in een liftkoker. Op magische wijze wordt men uit een wereld geschoten, die men kende en begreep, om neer te komen in een myrade van nauwe, glibberige, kronkelige en beschaduwde stegen.

De eenzame wandelaar, die een licht-grijs kostuum droeg en een stooien hoed met brede rand, klauterde over het pad met hobbelige straatkeien naar de verlaten sloppen. Aan weerszijden bevonden zich donkere, zwijgende ingang of portalen. Hij bevond zich temidden van bijkans enkel in dromen bestaande geeste-

lijke beelden des levens, terwijl plotseling de stilte wreed verbroken werd door het geluid van een gramfoon, die een Oosterse melodie begon te spelen.

Voor een van die zware deuren bleef de man stil staan en sloeg er een paar maal krachtig met zijn vuist op. De poort draaide open en de man ging naar binnen. Een ogenblik bleef hij staan, terwijl een kwalijk riekende Algerijn de zware deur achter hem sloot.

De man bevond zich op een binnenplaats, een „patio”, die overstroomd werd door een zee van geelachtig maanlicht. Overal stonden prachtige palmen in rijk versierde potten. De man had zich tijdens zijn tocht door de Kasbah misselijk gevoeld vanwege de stinkende dampen, die overal schenen op te stijgen, doch deze „patio” was een verrukkelijke oase in een woestijn van abominabele geuren.

Aan weerszijden van de ingang bevonden zich trappen, die naar een balcon leidden, dat voor ongeveer driekwart over de „patio” hing.

De man klom langzaam de linkse trap op en bleef op het balcon een ogenblik staan om een blik naar beneden te werpen, naar de „patio” en de antieke fontijn in het midden daarvan, welke ademhaalt temidden van een sprookjesachtige welriekendheid.

Op het balcon kwamen een aantal deuren uit. Een er van ging hij binnen. Hij bevond zich in een goed gemeubileerde kamer en nam plaats op een verlokkelijk uitziende divan. Juist toen de man in een oceaan van zachte kussens dreigde te verdrinken, ging een tussendeur open en kwam een toepasselijke verleidster binnen. Zij had zich aantrekkelijk gemaakt in een gebloemde jurk van taftzijde, versierd met een wonderlijke rangschikking van briljante kleuren. Zij was jong, ergens in haar „teens” (de jaren tussen de dertien en de twintig), hooguit twintig, en zij bediende de bezoeker van een kop Turkse koffie met een glimlach om de verleidelijke lippen, welke zó uitdagend en rusteloos was, dat de man moeite had zijn blikken van haar af te houden. Een kort ogenblik werd de man geconfronteerd met het probleem zijn koffie op te drinken of op te eten; het was namelijk een dikke brij. Hij had evenwel niet lang de tijd om over dit probleem na te denken met die Oosterse vlin-der om zich heen.

Zij wisselden enkele gemeenplaatsen; er had werkelijk een minimum aan conversatie plaats. Zij zette namelijk plotseling haar koffie neer

op het kleine tafeltje, dat hem van deze jonge lieftalligheid gescheiden hield en liep de kamer door naar een in de hoek van het vertrek staande gramfoon. En even later vermengde zich een Oosterse muziek met de wierook, die het vertrek vulde.

De man had een sigaret aangestoken en leunde behagelijk achterover in de zachte kussens. Teneinde zijn begrijpelijk nervositeit enigszins te kalmeren deed hij diepe trekken aan zijn sigaret en inhaleerde de rook tot op de bodem van zijn longen. Hij genoot van de muziek en de aanblik van deze sirene. Zij verwijderde zich al heupwiegend van de gramfoon met bewegingen, die volkomen harmo-nieerden met het karakter van de melodie. Eerst waren haar bewegingen langzaam en smachtend, maar al naar mate de voortstuwen-de kracht van de muziek het rythme ver-hoogde, kwam de „danseuse” geheel en al in de geest van de „danse du ventre” of in de „ultima thule” van Argentijns Orientalisme, iets uit Terpsichore, dat het best beschreven kan worden als een dans van de buikspieren. .

Toen ging opnieuw de tussendeur open en verscheen een man van omstreeks vijf en der-tig jaar in de opening. Hij was gekleed in een hagelwit costuum en had gitzwarte haren en klein zwart snorretje, dat scherp afstak tegen zijn pak.

Met de hand maakte hij een wuivend ge-baar en hij knipte even met de vingers. Alsof ze door een giftige slang gebeten was, rende de danseres langs hem heen de kamer uit. Toen sloot hij de deur en stapte naar de man op de divan toe. Hij reikte hem de hand en zei:

— Mon chère Rozet, blij je te zien.

Jules Rozet, één van de passagiers van de DC-4, waarmede Templar naar Algiers ge-komen was, begroette de Italiaan Arturo Cas-trero, die per zelfde gelegenheid uit Parijs was gearriveerd. Castrero was één van de kopstuk-ken uit de bende, die de juwelen van Prins Mahbab had gestolen.

— Hoe maak je het, Castrero? vroeg de Parijzenaar. Nog niets nieuws?

Arturo Castrero ging op een andere divan languit liggen en stak een sigaret op.

Toen zei hij:

— Ik heb een hele boel nieuws, Rozet. Om te beginnen moeten we als vast aannemen, dat de verrader Roger Mariez de buit aan

Azziz Ahmed Pasha heeft verkocht voor een krats. Op de Sûreté, waar wij een brichtgever hebben zitten, heeft hij verteld, dat Mariez de juwelen in de woestijn had begraven en dat hij Azziz een document had gegeven, waarin in code stond aangegeven waar die plaats zich bevindt. Dit document zou uit zijn bureau gestolen zijn, waarna hij bezoek heeft ontvangen van een zekere Rudolf Gebühr, die eveneens belangstelling scheen te hebben voor de juwelen.

Ik heb vandaag een onderhoud gehad met de „baas” en hij is van mening, dat die Gebühr, niemand anders kan zijn dan een handlanger van de bekende Duitse heler Joseph Dietrich, die heel toevallig ook met ons vliegtuig uit Parijs terugkwam. Ik heb er zo'n idee van, dat hij Azziz in Parijs gevolgd is om precies te weten wat de Egyptenaar zou uitvoeren. In elk geval heeft Azziz de hulp ingeroepen van een zekere Sir Neville Carlisle, die nogal een reputatie schijnt te hebben als particulier-detective. Om hem maken wij ons natuurlijk helemaal geen zorgen. Wij hebben wel tegenover hetere vuren gestaan. Het gaat er nu maar om, of Azziz de juwelen in zijn huis of ergens in de woestijn verborgen houdt. Verder zou ik wel eens willen weten of hij reeds met Joseph Dietrich in onderhandeling is getreden over de verkoop van de buit. Azziz en Dietrich, zowel als Sir Neville logeren allemaal in het Hotel Saint-George. Waarschijnlijk blijft hij nog even hier, zodat wij een goede gelegenheid hebben een bezoek te brengen aan zijn villa, vijftig kilometer buiten de stad. Ik heb dit voorstel met de „baas” besproken en deze was er enthousiast over. Hij besloot, dat er onmiddellijk gehandeld zou moeten worden en dat er morgenochtend in alle vroegte een bezoek gebracht moest worden aan zijn huis. Ik wilde nu jou opdragen met een stuk of zes van onze mannetjes naar zijn villa te gaan. Het staat niet ver van de grote straatweg naar Cherehell, het is het laatste huis voor het stadje. Je kunt het niet missen. Jullie gaan er in twee wagens naar toe. De auto's staan reeds gereed in de garage van Abd Moham. Doorzoek de hele villa van onder tot boven, kijk goed uit of er in de tuin gegraven is en kom met de juwelen terug als ze zich in het huis bevinden. Begrepen?

— Volkomen, antwoordde Jules Rozet. Weten de jongens er van?

— Ja, morgenochtend om vijf uur staan er zes van onze jongens in de garage van Abd Moham bij de wagens, zorg er voor dat jullie gewapend zijn en schiet iedereen neer, die tegenstand biedt. De „baas” heeft gezegd, dat we geen consideraties meer nemen, nu deze affaire aan de grote klok is gehangen. Azziz speelt een heel vies spelletje en gaat voor het oog van de wereld door, voor een eerwaardig burger van de stad. In werkelijkheid is hij de grootste, rijkste en gierigste heler van Noord-Afrika. De „baas” heeft één keer zaken met hem gedaan, dat kostte hem zestig duizend dollar. Je begrijpt dus, hoe we hem bezien.

— En als we de juwelen niet vinden? vroeg Rozet.

— Dan komen jullie terug. Ik zal Azziz in de gaten houden. Mocht hij onverhoeds de stad verlaten, dan bel ik jullie in zijn villa op.

— Maar wat moeten we verder doen wanneer we de buit niet vinden?

— De „Baas” zou hem dan een griet op zijn dak sturen, die met al haar charmes hem het geheim zou ontfutselen. Azziz is erg gevoelig voor vrouwelijk schoon. Vanavond zat hij trouwens reeds in de bar met Madeleine.

— Heus?

— Ja, dat komt ons goed van pas. Hij schijnt al dik met haar aan te pappen.

— Ik persoonlijk belieft niet te geloven, dat Azziz de juwelen in zijn huis verborgen heeft. Waarom zou hij dat risico nemen als hij de hele Sahara tot zijn beschikking heeft om ze te verbergen. Als je het mij vraagt heeft hij ze buiten zijn huis verborgen.

— Mogelijk, mogelijk, antwoordde de Italiaan, misschien heb je gelijk. In ieder geval moet die huiszoeking plaats vinden. We mogen geen poging onbeproefd laten. Bovendien heeft de „baas” het bevolen. En daarmee is de kous af. Ik zal in de buurt van Azziz blijven hangen, in de hoop zodoende nog iets te kunnen ontdekken. Veel vertrouwen heb ik er wel niet in, maar toch zal ik het niet nalaten. Ik vraag me af, of de Sûreté nog waarde heeft gehecht aan zijn beweringen. Als dit zo is, zal er wel een mannetje hierheen komen... zo die er nog niet is.

Jules Rozet kwam overeind en nam afscheid van de Italiaan, die zijn directe chef was, doch met wie hij op vrij intieme voet omging.

— Dan zal ik nu naar huis gaan want morgen moet ik er vroeg uit. Zodra we terug

zijn zal ik je rapport uitbrengen. Tot spoedig.

Toen verliet hij de kamer, liep het balkon over, de trap af en even later stond hij weer in de slop, terug in het half-duister van de Kasbah; en de geuren en de vliegen vielen als een dikke mist, die uit de grauwe omgeving oprees, op hem....

De volgende morgen om precies kwart over vijf verlieten twee auto's de garage van Abd Moham aan de rand van de stad. Zij bevatten zeven mannen, waaronder Jules Rozet, die de leiding van de expeditie had. Zwaar gewapend zaten zij zwiingend op de banken, starend naar het eentonige landschap van de kale woestijn.

Een uur later reden de twee wagens de tuin van het witte landhuis binnen. Zij stopten voor de hoofdingang en in minder dan geen tijd hadden de mannen het huis omsingeld en waren zij door vensters en deuren naar binnen gedrongen. Het uit vier personen bestaande personeel werd in een ommezien gekneveld en toen begon het zoeken....

Uren duurde het, de tuin werd omgespit, de voeringen uit kleren gesneden, meubelen vernield, kortom, er bleef geen plaatsje veilig. Doch van de juwelen van Prins Mahbab was geen spoor te bekennen.

Om elf uur werd de terugtocht aanvaard en om klokslag twaalf uur, toen de zon hoog aan de Algerijnse hemel stond en haar wit-hete stralen naar de aarde zond, reden zeven afgematte en stoffige mannen de stad binnen.

Zonder zich de tijd te gunnen om een fris bad te nemen, begaf Jules Rozet zich naar het huis in de Kasbah, waar hij de vorige avond Arturo Castrero had ontmoet en bracht hem verslag uit van het verloop der gebeurtenissen.

— Niets.... niets.... niets.... besloot hij zijn relaas.

Arturo Castrero bleef enkele minuten zwiingend in het rond lopen en zei toen:

— Goed, ik had het al zo half en half verwacht. Voor zijn vertrek naar Parijs heeft hij natuurlijk de poet verstopt. Geeft niet, geeft niet, hij krijgt een grietje op zich afgestuurd, die hem wel tot spreken zal krijgen. Reken daar maar op. En mocht dat niet gelukken, dan hebben we nog wel andere methoden. In Amerika hebben ze de „third degree”, in Duitsland hadden ze folterkamers en wij hebben nog iets beters. Laat ons maar begaan, maar die juwelen komen terug, daar kun je donder op zeggen.

Jules Rozet nam afscheid en ging naar huis om zich te verfrissen, doch toen hij door de

hete sloppen bergafwaarts wandelde begon hij steeds meer aan de overtuigend klinkende woorden van zijn chef te twifelen.

- o -

— Ja, zei Azziz Ahmed Pasha die middag aan de lunch, die hij in gezelschap van John Templar, Maryse Choisy en Madeleine Auber op het terras van Hotel Saint-George gebruikte, het spijt me zeer, maar ik moet thans dringend naar mijn villa terug. Er zijn dringende zaken, die mij van hier wegroepen. Maar, mademoiselle Auber, ik neem aan, dat u mij de eer aan zult doen mij te willen vergezellen, opdat ik u een schitterende tocht door de woestijn kan bezorgen en bovendien een heerlijk verblijf in mijn luchtig landhuis. U moet niet denken, dat een verblijf in Algiers zo verrukkelijk blijft als het voor u misschien de eerste dagen wel mag lijken. Heus, gelooft u mij, aan de kust in mijn landhuis is het heel wat aangener.

— Oh, juichte Madeleine Auber, ik zou uw aanbod graag aannemen, maar.... eh.... ik.... ja, hoe zal ik het zeggen....

— Mademoiselle Auber vindt het niet zoals het hoort om bij een onbekende, alleenstaande heer te gaan logeren, vulde Maryse aan.

— Ja, dat bedoelde ik, gaf het meisje toe.

— Och, kom, mademoiselle, antwoordde Azziz geruststellend, ik geniet een uitstekende reputatie in de hele omgeving en ik zou het niet wagen een jong, onschuldig meisje een gemene, lage valstrik te spannen. Heus, gelooft u mij, ik voel me zoiets als uw tweede vader, die belast is met uw ontspanning gedurende uw verblijf in Algerië.

Maryse stootte Templar onder tafel enkele malen aan om de woorden van de Egyptenaar te dementeren. Templar had echter allang begrepen, welke bedoelingen de man met het baardje had, doch aan de andere kant had hij Madeleine Auber de vorige avond voor en na het souper, doch vooral tijdens de champagne voldoende leren kennen om geen medelijden met haar te hebben indien Azziz Ahmed Pasha er werkelijk in mocht slagen haar het interieur van zijn slaapkamer te tonen. Zij was voldoende op de hoogte met de mondaine geneugten des levens om te weten, dat Azziz's vaderlijke gevoelens op zouden houden zodra zij alleen zouden zijn.

Hem kon het ten slotte niet schelen aangezien hij precies wist wat de Egyptenaar waard was, en omdat hij bovendien geheel andere plannen had.

— En u, mademoiselle Choisy en Sir Neville, u zou ik gaarne willen uitnodigen om het komende week-end bij mij door te brengen. Laten we afspreken, dat u Vrijdags na de lunch komt tot Maandag na de lunch. Dan hebben we drie volle dagen om elkander het leven te veraangenamen.

— Ik zal dankbaar gebruik maken van uw aanbieding, en ik hoop werkelijk, dat wij enkele aangename dagen zullen mogen doorbrengen op uw buiten.

— Daarvan ben ik overtuigd, Sir Neville, er is nog nooit iemand geweest, die zich bij mij thuis niet heeft kunnen vermaken. We kunnen er zwemmen, vissen, tennissen, golfspelen, biljarten, kortom, alles is er te beleven. Heus, u zult zien, dat ik niet overdreven heb.

Toen stond hij op, wendde zich tot Madeleine Auber en zei:

— Kom, kindje, ga je koffers pakken en maak je gereed voor de reis door de zandwoestijn van de Sahara.

En zonder nog een tegenstribbeling te maken verliet het meisje de tafel en begaf zich naar haar kamer om wat kleren in een koffer te pakken.

Tien minuten later kwam zij met een lederen koffer in de hand naar beneden, waar Azziz Ahmed Pasha reeds op haar stond te wachten. Maryse en John stonden bij hem en namen hartelijk afscheid van hem en het meisje, dat weldra de kans zou krijgen Azziz's puntbaardje te beklimmen.

— Wij zien u wel met het week-end, mademoiselle Auber, zei Templar tegen haar. En wij wensen u tot zo lang veel plezier en een aangename ontspanning.

Toen liep zij naast de Egyptenaar gracieus de lounge door en stapte in de limousine, die voor de ingang van het hotel stond te wachten.

— Ik hoop, dat Madeleintje Azziz's vaderlijke aspiraties niet te vervelend zal vinden en dat hij zal tonen ook nog minnaar te kunnen zijn, al lijkt het me voor haar allesbehalve prettig door een man met een stekelig sikje bemind te worden.

Na deze woorden gesproken te hebben stak Templar zijn arm door die van Maryse en wandelde hij langzaam met haar door de lounge in de richting van de lift, die hen naar boven zou voeren. Een paar minuten later lagen zij in hun frisse kamer naast elkaar op het brede bed te luisteren naar de geluiden van deze betoverende stad....

Waarin Azziz Ahmed Pasha gestoord wordt in het bewonderen van mooie dingen en Larry Berke enkele minuten onder water blijft.

Na een alleszins onstuimige nacht, die het zand van de woestijn hoog had doen opwaaien, zaten Azziz Ahmed Pasha en Madeleine Auber enigszins afgemat in de tuin van het landhuis van de Egyptenaar onder een grote parasol, die hen tegen de warme zonnestralen moest beschermen.

Vanaf de zee woei een zwoele zeewind hen tegemoet en voortdurend hoorde men het nimmer afnemende ruisen van de branding. Doch verder was alles stil.

Madeleine lag in een lage ligstoel. Ze was gekleed in een miniem broekje en een nog miniemere plastron, haar verleidelijke vormen vrij ten toon spreidend aan de gulzige, nimmer verzadigde blikken van de Oosterling, die tegenover haar in een andere ligstoel lag. Het meisje had een donkere zonnebril op en lag met gesloten ogen te genieten van de geluiden, die haar oor bereikten. Ze sliep niet, al voelde zij zich heerlijk moe en afgemat.

Azziz Ahmed Pasha sliep evenmin. Vanonder zijn zwarte wenkbrauwen keek hij naar het bekoorlijke, verleidelijke figuurtje in de ligstoel tegenover hem.

Azziz Ahmed Pasha verlangde naar zons-
-ongang.... naar de duisternis met de geheimzinnige geluiden der woestijn.... naar het heerlijk samenzijn in de grote salon, met champagne in een koeler en haar tegen zich aan....

Plotseling opende Madeleine de ogen. Ze nam de bril van haar neus en keek even naar de man, die zijn vaderlijke aspiraties al spoedig had verwisseld tegen Don Juanale affecties. Hij had het ook gehoord, een geluid, dat slechts zelden de villa van de rijkaard bereikte: het snorren van een auto, die de straatweg naar Charchell had verlaten en het smalle pad naar de villa was opgereden.

— Bezoek? vroeg ze.

Hij haalde de schouders op en keek door het hek naar de weg. Even later kwam er een kleine two-seater in zicht. Er zaten twee mannen in, die kennelijk van plan waren het landhuis van de Egyptenaar met een bezoek te vereren.

Voor de ingang van het hek hield de wagen stil. De beide mannen stapten uit en liepen nonchalant over het tuinpad in de richting van de beide mensen, die onder de parasol lagen te luieren. Reeds aan hun gang kon men hen duidelijk classificeren als kinderen van Uncle Sam. Amerikanen zijn nu eenmaal mensen, die onder alle windstreken opvallen, behalve in hun eigen land. Hun schoenen, de snit van hun costuum en overhemd met brede boord en lange punten, de bontgekleurde, vloekende das met enorme dahlia's er op, hun breedgerande hoeden en het perpetuum mobile van hun onderkaak, die in constante beweging werd gehouden door een klein stukje gum, waren overtuigender dan onverschillig welk paspoort. Wijdbeens en wijdarms liepen zij naast elkaar over het pad.

Voor de zonnebaders bleven ze staan, schoven gelijktijdig hun hoed naar achteren en plantten de handen in de zij.

— Hallo, Azziz, begroette de kleinste van de twee de heer des huizes. Hallo, baby, zei hij tegen de jonge vrouw. We willen even met je spreken, Azziz. We storen toch niet? Ik zie dat je het erg druk hebt.

De grootste van de twee liep onverschillig over het grasveld en ging aan de andere kant van de zonnebaders staan.

— Ik heet Larry Berke en dit is mijn maat Gus Blake, aangenaam kennis met je te maken, Azziz, vervolgde de kleinste van de twee.

Hij droeg een enorme, zwaar omrande zonnebril met donkere glazen. Zijn bovenlip werd „ge"-sierd door een zwart snorretje à la Clark Gable, doch zijn wangen geleken meer op die van Edward Robinson.

Azziz Ahmed Pasha was langzaam in zijn ligstoel overeind gekomen en voelde zich kennelijk niet helemaal op zijn gemak. Hij wierp een vluchtige blik op zijn nieuwe aanwinst, die zijgend in haar stoel lag en zei toen:

— Wat is er van uw dienst?

Larry Berke slenterde tot vlak voor het paar en ging onverschillig op de grond zitten.

— We wilden met je spreken, Azziz, antwoordde hij. We komen op die advertentie.

— Advertentie? vroeg Azziz verbaasd.

— Ja, die advertentie waarin je de juwelen van Prins Mahbab te koop aanbodt.

— Ju...welen? stotterde Azziz.

— Ja, juwelen... of moet ik zeggen „blin-

kertjes"? Versta je dat beter? Je bent tenslotte toch ook een jongen uit de onderwereld van Cairo, niet? Wel, we komen die dingetjes even in ontvangst nemen.

Azziz Pasha was overeind gesprongen en keek smekend in de richting van zijn huis, alsof hij van daar hulp verwachtte. Lang bleef hij echter niet staan want met een hand duwde Gus Blake hem terug in zijn stoel.

— Zitten blijven, vader, mompelde hij tussen twee kauwgom-kauwen door. Dat is beter voor je lijn. Aardig gezelschap heb je.

Gus Blake slenterde naar het meisje toe en streefde haar onder de kin. Madeleine liet dit rustig toe, hetzij omdat ze het prettig vond, hetzij omdat ze bang was voor de Amerikaan.

— Kom, kom, Azziz, vervolgde Larry Berke weer, houd je niet van de domme. Wij zijn geen kinderjuffrouwen, die je op limonade met een rietje kunt tracteren. Dacht je, dat we die vervloekte woestijn hadden getrotseerd om afgescheept te worden met een derderangs leugentje van jou? Wij weten, dat Roger Mariez jou de juwelen van Prins Mahbab verkocht heeft voor een krats en wij geven er nog minder voor dan jij er voor gegeven hebt. Is dat geen mooi aanbod. Ons hoogste bod is een blauwe boon in je zwarte corpus.

— Ik... ik..., stotterde Azziz.

— Ja, ja, ik... ik... ik... .. nog eens ik, hè, en de rest stik. Dat is jouw lijfspreuk. Houd je filosofische opmerkingen maar voor je. Kom, schiet op, haal de poet voor de dag of ik krijg een kramp in mijn wijsvinger. En als die eenmaal om de trekker spant ziet het er donker voor je uit. Dan zal je de zon niet meer zien opgaan boven het dak van je paleis en zal het altijd nacht voor je zijn... niet zo'n nacht, zoals jij achter de rug hebt, o, neen, een heel andere nacht. In die nacht zal je door Allah en Mohammed ter verantwoording geroepen worden voor je uitzuigerijen en je zwendel. Kom, schiet op, want Gus Blake wordt ongeduldig.

Azziz stond andermaal overeind.

— Ik zal ze gaan halen, zei hij, en meteen wilde hij naar de villa rennen, doch de voet van Gus Blake schoot als een adder uit het gras naar voren en Azziz Ahmed Pasha lag languit op de grond.

— Als er wat te halen valt, Azziz, doen we het samen. Voor wie zie je ons eigenlijk aan? Voor zendelingen? Neen, Azziz, wij werden

geboren onder de rook van de vleesfabrieken in Chicago en daar ben je op de hoge school. Hij hield op met spreken en stond op van de grond. Langzaam liep hij om het tweetal in de ligstoelen heen, grijnsde minachtend en keek bewonderend naar het liefvallige kleinood in de ligstoel met de zonnebril op. Hij lichtte dit apparaat tussen duim en wijsvinger op en grijnsde dan weer.

— Jij spaart alles wat mooi en duur is, hè, Azziz? vroeg hij. Complimenten jongen. Ze is de zonde waard. Maar kom, weer ter zake, waar heb je de spullen? Denk er om, we hebben niet veel tijd hoor. Ik wil je nog wel een tijdje aan de praat houden, maar voor het donker wordt willen we weer in Algiers terug zijn.

Hij liep op de Egyptenaar toe en bleef vlak voor hem staan.

— Waar zijn de spullen, Azziz? teemde hij.

En tegelijkertijd trok hij aan het zwarte puntbaardje, zodat de Egyptenaar een pijnlijk gezicht trok.

— Wil je het niet zeggen? Och, kom, ben je werkelijk zo bleu of doe je alleen maar zo?

Hij liep naar het meisje en ging op zijn hurken naast haar zitten terwijl zijn hand om haar nek schoof.

— Kom, baby, zou jij het me willen vertellen? vroeg hij.

— Ik weet niet waarover u spreekt? antwoordde ze in gebroken Engels.

— O, weet je dat niet? Heeft Opa Azziz je dan niet verteld, dat hij zo'n mooie collectie juwelen bezit? Ja, hij heeft ze wel voor een krats gekocht en ze horen eigenlijk wel toe aan Prins Mahbab, maar Opa Azziz neemt het niet zo erg nauw.

— Ik weet niets, antwoordde ze. Ik woon hier niet. Ik logeer hier een paar dagen. Ik heb nooit geweten, dat Mr. Azziz gestolen juwelen koopt. Ik wil onmiddellijk weg.

En meteen stond ze op, doch ook toen schoot de hand van Gus Blake weer uit. Hij greep haar, doch zijn vingers haakten achter het bandje van haar plastron en toen glinsterden twee kostbare kleinoden even heel fel in de felle zonnestralen. Ze had het delicate kledingstuk echter weer onmiddellijk verbonden en keek haar belager uitdagend aan.

Sorry, sister, kauwde Blake, dat was mijn bedoeling niet. Ik houd er niet van Azziz in het vaarwater te zitten. Ik wil wedden,

dat hij voor jou meer betaald heeft dan voor de blinkertjes van Prins Mahbab. Kom, ga weer rustig zitten.

Madeleine Auber gehoorzaamde zijgend en nam weer plaats in haar ligstoel en Azziz Ahmed Pasha vroeg zich af waarom haar ogen zo vrolijk schitterden. Schiep zij behagen in zijn benarde situatie? Of was zij het misschien die deze kerels op hem had afgestuurd?

— Hé, Gus, begon Larry Berke weer, neem eens een kijkje in het huis en schakel de bedienden even uit.

— Okay, Larry, antwoordde de aangesprokene, en terwijl hij uit zijn binnenzak een grote revolver trok liep hij kauwend weg in de richting van het huis. Door een venster wipte hij lenig als een panter naar binnen en verdween uit het gezicht. Nog geen halve minuut later klonk een erbarmelijk geschreeuw vanuit een der vensters, toen een doffe slag.

— Dat moet de butler geweest zijn, merkte Larry op. Hoeveel man personeel heb je Azziz?

— Vier.

— Vier wat? Koeien?

— Een huisknecht, een kok en twee meisjes.

En toen klonk er weer een schreeuw, gevolgd door een slag. En toen bleef het stil in huis.

Larry liep intussen met de handen in de zakken over het grasveldje in het rond en toen Gus een kwartiertje later weer naar buiten kwam vroeg hij:

— Alles okay?

— Okay, antwoordde Gus. Twee kerels liggen te snurken op een matje en de beide meiden heb ik met lakens aan elkaar vastgebonden. Jammer, ik had ze liever mee naar huis genomen.

— Zo, zei Larry, terwijl hij weer op de Egyptenaar toeliep, en nu zullen we even heel snel zakelijk worden, Opa. Waar zijn de blinkertjes voor de laatste maal?

Azziz gaf geen antwoord. Hij bleef rustig zitten, doch een seconde later stond hij recht overeind. Larry had hem met een hand aan zijn polo-shirt overeind getrokken, terwijl hij zijn arm achter zijn rug omdraaide.

— Spreken, Azziz-lief, siste de Amerikaanse gangster. Spreken zul je... anders doen we je pijn...

Hij draaide de pols langzaam verder om, zodat het lichaam van de Egyptenaar steeds

meer naar voren boog. De man begon zachtjes te kreunen en slaakte op een gegeven moment een door merg en been gaande gil.

Toen liet Larry Berke los en duwde de man tegen de grond.

— Genoeg gehad?

Azziz gaf geen antwoord doch masseerde ijverig zijn bijkans ontwrichte arm. Maar Gus porde hem met zijn schoen een beetje tussen de ribben en snel als een kameel stond hij overeind.

— En zal je nu spreken? teemde Larry.

Azziz stond te hijgen. Zijn zwarte ogen schitterden van wraak en woede en het zweet parelde hem van het hoge voorhoofd. Hij keek beschaamd naar de vrouw in de ligstoel, wiens ogen nog steeds die vreemde, vrolijke uitdrukking hadden, hoewel haar gezicht strak stond als uit marmer gehouwen.

Azziz Ahmed Pasha knikte en liep waggelend op het huis toe. Gus volgde hem op de voet, gelijk een cow-boy spelend met zijn revolver.

— Zullen we binnen een borreltje gaan drinken, sister? vroeg Larry aan het meisje.

Ze stond op en hij sloeg zijn arm om haar heen.

— Is Azziz Ahmed Pasha werkelijk een heler? vroeg ze.

— En wat voor een.

— En heeft hij werkelijk de juwelen van Prins Mahbab?

— Dacht je dan dat we hierheen gekomen waren om een beetje met jou te spelen?

— Maar jullie zullen mij toch niets doen? vroeg ze een beetje angstig. Ik zweer u, dat ik nooit geweten heb, dat Azziz een misdadiger was. Ik zou hier nooit gekomen zijn. Ik vond hem wel aardig en hij was goed voor mij... zoals een vader zou zijn voor een dochter.

Larry keek haar van terzijde aan en zei:

— Vreemde vaders, die liefdesbetrekkingen met hun dochter aanknopen.

Ze gaf geen antwoord en liep met hem naar het huis. In de grote salon had Azziz Pasha zich in een fauteuill laten vallen, terwijl Gus vier glazen whiskey inschonk. De Egyptenaar goot de inhoud in een keer door zijn keelgat, Madeleine accepteerde het opwekkende vocht eveneens gretig en Larry en Gus dronken het met smaak en kennersblikken.

— Ik.. eh.. eh.. zal u de waarheid vertellen,

stamelde de Egyptenaar. Gistermorgen werd ik door mijn bediende opgebeld — ik logeerde namelijk in het Hotel Saint-George, — dat om half zeven een half dozijn mannen het huis waren binnengedrongen en alles hadden doorzocht. Het personeel werd door een man met een revolver in bedwang gehouden, terwijl de anderen op zoek gingen. Niets hebben zij onaangetoet gelaten, de tuin hebben ze omgespit, dat kunt u trouwens nog zien, al heeft mijn bediende alles weer zo goed en zo kwaad als het ging in orde gebracht. Zij hebben de juwelen gevonden en meegenomen.....

— Hou op... hou op, Azziz, commandeerde Larry. Vertel die verhaaltjes maar in bed aan je vriendinnetje maar niet aan ons. Als ze jou de poet hadden afgenomen zou jij hier vanmiddag niet zo rustig in de tuin hebben liggen zonnebaden. Kom, kom, maak dat je grootje maar wijs. Vooruit, en nu een beetje snel....

Hij liep op de man toe, trok hem aan zijn sik omhoog en draaide andermaal zijn arm achter zijn rug om.

— Aau... au... houdt op... ik zal...

— Wat zal je?

Azziz bleef enkele ogenblikken staan hijgen. Hij liet zich weer in de stoel vallen, stak uitnodigend zijn glas uit, dat Gus tot aan de rand volschonk, en dronk met grote teugen de sterke inhoud op.

Onmiddellijk na het innemen van deze aanzienlijke dosis whiskey namen Azziz' ogen een vreemde uitdrukking aan. Hij begon flauwtjes te lachen en zei:

— Ik heb de juwelen van Prins Mahbab inderdaad in huis geborgen... maar zeggen doe ik het niet... zoeken jullie maar....

Naar het scheen begon de comédie Gus Blake de keel uit te hangen. Hij kwam met grote passen op de Egyptenaar toe, trok hem overeind en slingerde hem als een rugby-bal door de kamer. Toen hij met donderend geraas tegen een tafel aankwam en deze omstiet slaakte Madeleine een gillette en sloeg zij de handen voor de ogen. Azziz bleef roerloos op de grond liggen, doch dit schéén Gus Blake al evenmin te bevalen. Hij sjarde hem met een hand overeind, schudde hem stevig door elkaar alsof het een drankje van de dokter was en toonde een knots van een vuist.

— En nu vlug, ouwe sik, anders zal ik met deze vuist een drum-solo geven op je tronie...

Gus Blake was werkelijk kwaad en het scheen, dat Azziz Pasha respect voor de man begon te krijgen. Hij strompelde moeizaam naar zijn fauteuil terug en zei:

— Goed.... ik zal jullie.... de juwelen geven....

— Vertel maar waar ze zijn, dan gaan we ze gezamenlijk halen, Azziz, stelde Larry voor.

Azziz Ahmed Pasha wachtte nog even om op adem te komen en zei toen:

— Geef me.... nog wat te.... drinken....

— Vitriool kun je krijgen, maar eerst zal je ons vertellen waar je de spullen gestopt hebt. Whiskey krijg je niet meer, daar kan je niet tegen, het benevelt je verstand.... indien je dat hebt tenminste. En nu wil ik binnen een halve minuut weten waar de rommel ligt.

— In de.... in.... in de....

Azziz Ahmed Pasha draaide vreemd met de ogen, begon hevig te zieltoen en sloeg dan als een blok voorover tegen de grond.

Gus Blake begon à la Al Capone te vloeken en keek zijn maat aan, die grijnzend het hoofd schudde.

— Maak je niet dik, Gussie, stelde hij hem gerust, Azziz heeft heus geen hartverlamming gekregen en is nog minder bewusteloos. Een oude truc om tijd te winnen. Wil je het zien? Geef me je aansteker maar eens en trek hem zijn sandalen uit....

Gus Blake gaf zijn maat de aansteker en ontdeed de Egyptenaar van diens sandalen. Larry ging op zijn hurken op de grond zitten, stak de aansteker aan en hield het gele vlammetje tegen de naakte voetzolen van de pseudo-bewusteloze....

Binnen een tiende seconde stond Azziz Ahmed Pasha recht overeind op zijn benen, terwijl Madeleine schaterde van het lachen.

— Zie je, suster, zei Larry, dat je vader niet dood was? Hij was alleen te lui om overeind te blijven zitten en had gedacht dat we hem onder de wol zouden stoppen en hem verwennen met kopjes bouillon en sinaasappeltjes. En nu voor 't laatst, anders roosteren we je voetzolen werkelijk....

— Neen.... neen.... ik zal spreken, hijgde de gefolterde. Ze liggen in de.... in.... in het zwembassin....

Toen liet hij zich weer in de fauteuil vallen en sloot de ogen.

Larry keek zijn maat aan en knikte respectvol.

— Handig bedacht, Gus, kunnen we onthouden. Haha, in het zwembassin.... wie zou daar ooit aan gedacht hebben.... Kom, jongens en meisjes, op naar het zwembad.... Jij bent er al op gekleed, suster, kun je goed duiken?

— Duiken wel, maar ik kan nog geen drie seconden onder water blijven?

— Waarom duik je dan? vroeg Gus niet begripend.

— Kom, Azziz, ga mee naar de zwemwedstrijden kijken....

Met zijn vieren verlieten ze de woning en begaven zich naar de achterzijde van de villa, waar zich een groot zwembassin bevond met een aantal kleedhokjes, een luxe bar, stoelen, kortom alles wat de gezellige sfeer maar enigszins zou kunnen verhogen.

Bij de rand van het bassin bleven ze staan.

— En waar liggen ze wel, Azziz, vroeg Larry, terwijl hij reeds bezig was zich te ontkleden.

— Ze hangen in een waterdichte zak.... in de afvoerpip, antwoordde de Egyptenaar.

— Hoe lang duurt het voor het bassin is leeggelopen? vroeg Larry weer.

— Ongeveer anderhalf uur.

— Anderhalf uur? Dat is te lang. Hoe is de afvoerpip afgesloten?

— Met een rubber stop, die ongeveer zo groot is als een schotel.

— En de rubberzak met de juwelen hangt aan die stop? veronderstelde Larry.

— Ja.... aan die stop....

— Okay.... Gus, houd jij de kinderen in de gaten, ik ga een kijkje onder water nemen.

Enkele ogenblikken later stond hij in een klein, driehoekig onderbroekje op de rand van het zwembassin. Hij stak de armen vooruit, maakte het wereldberoemde lach-salvo uit de „Woodpecker-Song” en sprong lenig van de kant af in het water. Een hevige plons, die het blauwe water hoog deed opspatten en schuimen....

Larry Berke bleef ongeveer drie kwart minuut onder water, toen verscheen zijn hoofd aan de oppervlakte. Met zijn hand wreef hij het water uit neus en ogen en riep:

— Ik vergat te vragen in welke hoek de

afvoer zit, Azziz, maar ik heb hem al gevonden. Never mind....

En toen verdween zijn hoofd weer onder water. Ditmaal bleef hij nog iets langer weg dan de vorige maal, doch toen hij weer boven kwam lachte hij voldaan.

— Ik heb ze, Gussie, schreeuwde hij.

En met krachtige slagen zwom hij naar de kant. Even later liep hij over de betegelde rand van het bassin naar zijn maat, die nog steeds met zijn revolver stond te spelen. Hij nam de rubber zak aan en Larry verdween met zijn kleren in het huis. Een minuut of vijf later kwam hij geheel gekleed weer naar buiten.

Hij nam de zak van Gus Blake over, opende deze en liet een veelbetekenend gefluit horen.

— Pffui, is dat even iets? Een miljoen dollar in de afvoerpijp van een zwembad. Hoe is het in vredesnaam mogelijk.

De zak bevatte een enorme hoeveelheid ringen armbanden, colliers, tiara's oorbellen, kronen en wat al niet meer, alles van zwaar goud of platina, verlucht met kostbare briljanten van het zuiverste water.

— Zo Gussie, dat is dat, en nu snel terug naar huis. Kijk jij eens in die garage daar. Als er een wagen in staat maak je hem onklaar, haal er maar een paar bougies uit en snij de drijfriem door.

Hij wendde zich tot Madeleine Auber:

— En jij, sister, wat moeten we met jou doen?

— Kunt u me meenemen naar Algiers? smeekte ze.

— Ja, dat zal wel gaan, maar je moet achter in de dixie zitten, als je het niet erg vind. Of neen, kom maar liever naast mij, ik houd liever een oogje op je. Gus kan wel achterin.

Vijf minuten later kwam Gus Blake terug.

Bougies er uit, drijfriem stuk, banden aan flarden, accu stuk en water in de benzine. Genoeg?

— Voor vandaag wel, antwoordde Larry grijnzend. Zullen we gaan, jongens? Azziz, ik vond het heel aardig dat je ons hebt willen ontvangen, maar voor de volgende keer moet je een ander merk whiskey bestellen. Dat merk van jou breekt me op. Oh.... Gus.... wat zou je er van zeggen, als we de telefoonleiding doorsneden?

Azziz slaakte een diepe zucht. Juist die telefoon had hij als zijn laatste redding gezien,

doch de Amerikanen bleken jongens van het vak te zijn. Gus trok opnieuw zijn mes en verdween om binnen een minuut weer terug te keren.

— Okay, Larry.

Toen gaven ze alle twee Azziz een flinke klap op de schouder, grijsde hem breed toe en liepen met Madeleine in hun midden de tuin uit in de richting van hun wagen.

Doch juist toen ze wilden instappen klonk Azziz's stem. Hij stond in de voordeur van zijn huis.

— Handen omhoog...., schreeuwde hij. In zijn hand lag een revolver. Doch voordat hij nog iets had kunnen zeggen suisden enkele kogels om zijn oren en doken er drie mensen achter de ouwe Ford. Gus had zijn halve magazijn leeggeschoten en loste de rest op de deur waarachter Azziz Ahmed Pasha was verdwenen.

Toen stapten zij in, Larry achter het stuur, Madeleine naast hem en Gus in de dixie. Met een vaartje van vijftig kilometer per uur ging het terug naar Algiers, dat in de verte reeds lag te schitteren op de heuvel.

HOOFDSTUK IV.

Waarin Madeleine Auber over haar idyllische avonturen verhaalt en het later op de avond benauwd krijgt.

Larry Berke en Gus Blake zetten het jonge meisje, dat zij uit de villa van Azziz Ahmed Pasha hadden meegenomen in het centrum van de stad in de Rue Bab-Azoun af met de boodschap, dat zij de rest van haar reis maar te voet moest doen. Met haar kleine koffertje in de hand liep ze door de drukke winkelstraat en was weldra uit het gezicht verdwenen.

Toen liet Larry de wagen keren, terwijl Gus op de voorbank kroop. Niet ver van de grote boulevard lieten zij het oude Fordje achter en vervolgde hun tocht te voet. Vijf minuten later betraden zij het Hotel Saint-George en nog een minuut later opende Larry de deur van het appartement, dat gehuurd was door Sir Neville Carlisle.

Larry Berke slingerde de rubberzak op een sofa, trok het snorretje van zijn bovenlip, plukte de rubber kussentjes achter zijn wan-

gen vandaan en omarmde zijn vriendin, Maryse Choisy. Ja, het waren de avonturier en James, die voor die middag de namen van Larry Berke en Gus Blake hadden aangenomen.

— Gut, ik ben werkelijk blij, dat jullie terug zijn, zei ze. Hebben jullie succes gehad.

Templar gaf haar een knipoogje en wees op de rubberzak, die als zwijgende getuige op de sofa lag.

— Daar ligt voor een millioen dollar, kindje, zei hij. Kom, James, we zullen ons eerst in de badkamer weer een beetje opknappen. Ik voel me niets op mijn gemak in die Amerikaanse uitrusting.

Templar en James verdwenen ieder in hun eigen slaapkamer en weldra hoorde men een indrukwekkend duet boven het bruisen van de beide douches uit.

Maryse had haar vrouwelijke nieuwsgierigheid niet langer kunnen bedwingen en de inhoud van de rubberzak uitgestort op het tapijt, dat de vloer bedekte. Met schitterende ogen bewonderde ze de kostbare sieraden, die aan haar voeten lagen te fonkelen en te blinken in het licht van de zon, die haar stralen door het geopende venster naar binnen wierp. Ze paste de ringen, de armbanden, ging met een zwaar platina collier voor de spiegel staan en zette een enorme tiara op haar zwarte lokken.

Toen Templar weer als Engelsman gekleed de salon betrad schoot hij onwillekeurig in de lach.

— Gut, gut, je lijkt de vrouw van prins Mahbab zelf wel. Je hebt er toch niet een paar achterover gedrukt, wel?

— Hoe kom je daarbij, John? Wat ben je eigenlijk van plan met al die sieraden te doen? Teruggeven aan de prins?

— Er staat een beloning op van honderd duizend dollar, schatje. Honderd duizend dollar, die ik zo maar in mijn binnenzak behoef te laten glijden zonder angst te hebben dat iemand me zal vragen hoe ik er aan kom. Behoud ik de juwelen dan zal ik ze toch moeten verkopen om er iets aan te hebben, en dat verkopen zal onder de gegeven omstandigheden niet meevallen. Daarom ben ik besloten alles wat hier op de grond ligt terug te bezorgen aan Prins Mahbab en de beloning van honderd duizend dollar te incasseren. Lijkt je dat ook niet het verstandigste?

— Je zoudt kunnen wachten, tot er een hogere beloning wordt uitgelooft, vond Maryse.

— Gebeurt niet, meende Templar. Honderd duizend dollar is al een behoorlijk bedrag en de verzekeringsmaatschappij zal het moeten betalen. Waarom wil jij altijd het onderste uit de kan hebben? Dan krijg je nog eens het lid op je lieve, kleine neusje.

— Alright, Johnnyboy, doe maar wat je zelf het beste dunkt. Ik vind alles goed, dat weet je wel.

— Goed, dan zal ik me ónverwijld met de Prins in verbinding stellen. Hij verblijft nog steeds in Deauville. Het lijkt me het beste, dat ik hem telegrafisch oproep.

Een kort ogenblik later stond hij reeds bij de receptie en gaf een telegram op voor Zijne Hoogheid Prins Mahbab te Deauville....

- 0 -

Madeleine Auber ontmoette haar opdrachtgever, Joseph Dietrich, die avond om acht uur in het haveloze huis in de Rue Akim-el-Bab. De man, die haar tien procent van de opbrengst der juwelen had geboden, zat reeds in hemdsmouwen aan de tafel op haar te wachten.

— En suikerbeestje? begroette hij haar. Succes gehad?

— Ik heb in ieder geval meer gezien dan jij.

— En wat heb je dan wel gezien? vroeg Dietrich met begerige oogjes.

— Een hele zak met ringen, armbanden, colliers, broches, oorbellen, tiara's, clips, gespen en ik weet al wat niet meer.

Dietrich was achter de tafel vandaan gekomen en kwam nu vlak voor haar staan, terwijl zijn ogen koortsachtig schitterden.

— Meen je dat werkelijk, Madeleine? vroeg hij hees.

— Dacht je dat ik naar dit stinkende hol gekomen was om je flauwe moppen te vertellen, Dietrich?

Dat kon de man zich ook niet voorstellen. Hij stak een sigaret aan, ging met zijn dikke onderrug op de tafel zitten en zei:

— Vertel op, Madeleine, waar heb je ze gezien en hoe kwam dat allemaal?

— Kennis te maken met die ouwe gek viel niet erg moeilijk. Ik zat nog maar koud naast hem aan de bar of hij nodigde me al uit om met hem te souperen.

— Geen diner?

— Neen, hij was in gezelschap van een zekere Sir Neville, een Engelsman, met wie hij een zakelijke bespreking te voeren had. Ik ontmoette ze alle twee om half tien in de bar. Die avond bracht hij me netjes naar mijn kamer. Maar de volgende dag aan de lunch nodigde hij me uit een paar dagen bij hem te komen logeren in zijn villa. Na een beetje tegenspartelen accepteerde ik zijn invitatie, en een half uur later zaten we al in zijn wagen op weg naar zijn buiten. Toen begon de idylle cocktailtje.... intiem dineetje met kaarslicht.... likeurtje.... champagne.... liefkozinkje.... kusje.... tippy.... doek.... Enfin, je begrijpt, dat ik me maar weinig heb geamuseerd — en dat alles voor jou....

— Voor je provisie, bedoel je, kleintje, inderumperde Dietrich. Ga maar door.

— De volgende dag lang geslapen, geluncht en daarna zijn we in de tuin gaan zonnebaden. Tegen een uur of twee kwam er een oud Fordje aangereden, waaruit twee mannen stapten. Het waren Amerikanen, die zich voorstelden als Larry Berke en Gus Blake. Zij kwamen de juwelen van Prins Mahbab halen. Ik zag onmiddellijk dat Azziz schrok. Hij praatte er wat omheen, doch die gangsters waren niet voor de poes. Ze beschikten over de gebruikelijke dosis humor, doch toen die eenmaal opgesoupeerd was begonnen ze te smijten met de arme Azziz. Kortom, na allerlei pogingen hem tot spreken te krijgen, vertelde hij, dat hij de juwelen verborgen had in het zwembassin. Ze zaten in een rubberzak, die waterdicht was en die in de afvoerbuus van het bassin aan de rubber stop hing. De kleinste van de twee, Larry genaamd, kleedde zich uit en nam een duik. Toen hij voor de tweede maal boven kwam, hield hij de zak in zijn hand. Jongen, Dietrich, ik heb nog nooit zoveel schittering bij elkaar gezien....

— En wat is er verder gebeurd?

— Ze stelde de auto van Azziz buiten werking en sneden de telefoonkabel door. Daarna vertrokken ze en namen mij mee terug naar Algiers....

— Verdomme, je bent een eendsveulen, Madeleine, vloekte Dietrich, terwijl hij zwaar van de tafel op de vloer sprong, en zenuwachtig in het vertrek begon te ijsberen.

— Had ik soms bij hen moeten blijven? vroeg ze. Hij is de spullen kwijt en Berke en Blake hebben ze.

— Kon je ze niet volgen?

— Ze hebben me afgezet in die drukke winkelstraat.

— De Rue Bab-Azoun?

— Kan wel, ik weet de naam niet. Ik liep de straat af en keek later achterom. Ik zag dat ze keerden en terugreden. En nu moet je luisteren, sufferd. Ik sprong in een voorbijrijdende taxi en volgde hun Fordje. Ergens — waar weet ik niet — lieten ze het achter en gingen te voet verder. Enkele minuten later betraden ze de hall van het Hotel Saint-George. Ze namen de lift en ik rende de trap op en raad nu eens welke kamer ze binnengingen?

— Natuurlijk de kamer van Sir Neville Carlisle, dat kon ik wel op mijn vingers natellen toen je me vertelde, dat Azziz met die Engelsman in de bar had zitten kletsen.

Madeleine keek een beetje beteuterd. Ze had nog wel zo gehoopt haar opdrachtgever te verrassen.

Dietrich bemerkte haar teleurstelling en zei troostend:

— Maar je hebt evengoed knap werk geleverd. Zonder jou had die Sir Neville de juwelen ook meegenomen maar had ik niet geweten waar ze gebleven waren. Dit is werk voor Rudolf.

— Rudolf?

— Rudolf Gebühr, een medewerker van me. Hij zal de juwelen uit de kamer van Sir Neville moeten halen. Voorlopig heb ik je niet meer nodig.

— Maar als je ze krijgt moet ik mijn tien procent hebben. Denk daar goed aan, Dietrich, zei ze scherp.

— Maak je geen zorgen over de dag van morgen, kindje. Jij krijgt je tien procent dubbel en dwars uitgekeerd. Maar je zult toch moeten toegeven, dat je op dit ogenblik niets voor me kunt doen, of misschien toch....

— Wat dan?

— Je zoudt wat werk kunnen gaan maken van Sir Neville bijvoorbeeld.

— Uitgesloten, hij heeft een charmante vriendin bij zich, die er voor op zal passen, dat er geen andere vrouwen in zijn buurt komen.

— Geeft ook niet. Rudolf doet de rest wel. Hij is verduiveld handig in zulk soort karweitjes.

— Ik wilde nog wat voorschot hebben, Dietrich, zei ze.

— Je kunt van mijn part...

Ze was opgestaan en had de knop van de deur reeds in haar hand.

— Ik weet wel iemand, die me een hele boel geld zou willen betalen voor mijn wetenschap, zei ze geraffineerd.

Hij stormde op haar toe en rukte haar van de deur weg. Zijn ogen gloeiden koortsachtig en zijn lippen trilden.

— Wat... zeg... je... daar? siste hij tussen de tanden door. Dus toch verraad plegen, hè? Meisje, weet wat je doet, Algiers is een vreemde stad en een lijk meer of minder speelt hier geen rol.

— Ik ben niet van plan verraad te plegen, Dietrich, antwoordde ze doodkalm. Ik vroeg alleen maar om een voorschot.

Hij liet haar los en liep terug naar de tafel.

— Hoeveel moet je hebben? Vijf en twintig briefjes?

Ze lachte sarcastisch.

— Maal vier...

— Wat??? Honderd... duizend...

— En geen centime minder, Dietrich. Kom, haal nu maar gauw je portefeuille voor de dag, want geven doe je ze toch. Je bent veel te bang, dat ik tegenover iemand anders per ongeluk mijn mond voorbij praat.

Even later lagen er honderd briefjes op de tafel. Ze rolde ze in elkaar en liet ze in haar handtas verdwijnen. Ze gaf hem een knipoogje en zei:

— Als je me nodig hebt kunt je me in mijn hotel bereiken, dikke.

Toen opende ze de deur en sloeg deze hard achter zich dicht. Dietrich vloekte en traptte zijn sigaret op de vloer uit. Toen ging ook hij weg....

- 0 -

— Binnen, riep de man, die languit op een sofa een sigaret lag te roken.

De deur van de salon ging open en Madeleine Auber trad binnen, glunderend en met tintelende ogen.

— Hallo, Arturo Castrero, hoe staan de zaken?

— Verrek, Madeleine, waar heb jij aldoor uitgehangen? Je had toch minstens wel eens iets van je kunnen laten horen.

— Vond je dat noodzakelijk? vroeg ze naast hem op de divan neervallend. Ze drukte haar lippen op zijn mond en gaf hem een hartschotelijke kus.

— En, vroeg Arturo Castrero, wat voert Dietrich in zijn schild?

— De juwelen natuurlijk. Hij stuurde me achter Azziz aan en ik ben er in geslaagd me bij hem te doen inviteren. Hij had de juwelen werkelijk, doch tijdens mijn kortstondig verblijf zijn ze alweer in andere handen overgegaan.

Arturo sprong overeind en keek het meisje streng aan:

— Heeft hij ze verkocht?

Ze schudde het ravenzwarte kopje en stak een sigaret op. Nadat ze een dikke rookwolk had uitgeblazen zei ze:

— Neen, ze werden hem heel handig ontutseld.

Ze vertelde het verhaal precies zoals ze het enkele ogenblikken geleden aan Dietrich verteld had.

— Ze bevinden zich dus in dit hotel? riep Arturo Castrero ongelovig uit.

— Precies, en wel in kamer 54, gehuurd door Sir Neville Carlisle. Maar voor het geval je van plan mocht zijn er een bezoek te gaan brengen kan ik je waarschuwen, dat je de kans loopt nog iemand anders ook in die kamer tegen te komen.

— En dat is?

— Een zekere Rudolf Gebühr, vriendje van Dietrich. Mij had hij voorlopig niet meer nodig en met nog een extra honderd duizend francs in mijn tas verliet ik het huis. Hem heb ik nu helemaal niet meer nodig. Jij zult die Rudolf wel voor zijn, denk ik.

— Daar kan je donder op zeggen, lieveling. Ik zal me onmiddellijk met de „baas" in verbinding stellen en hem mijn plan voorleggen. Blijf jij maar hier op me wachten, kindje. Ga wat rusten, je ziet er vermoeid uit. Vanavond vieren we waarschijnlijk feest met liters champagne....

Hij schoot zijn colbert aan, gaf haar een vluchtige kus op de wang en verliet zijn kamer.

- 0

Prins Mahbab had juist in gezelschap van zijn gemalin aan het diner plaats genomen toen een chausseur hem een telegram overhandigde. Hij stopte de jongen een bankbiljet in de hand en scheurde het papier met zijn fruitmesje open.

Zijn blikken gleden door de dikke brillenglazen over de enkele regels en toen hij nog steeds niets zei, vroeg zijn gemalin:

— Iets bijzonders, Mahbab? Toch niets over de kinderen?

— Neen, kindje, geen slecht nieuws in elk geval, maar ik vraag me af in hoeverre het goed nieuws zijn kan. Ik kan me haast niet voorstellen, dat zoiets mogelijk zou kunnen zijn.

— Toe, Boy, lees het me dan eens voor, smeekte de prinses. Wat staat er in?

— Luister, kindje. Het telegram luidt:

„ZIJNE HOOGHEID PRINS MAHBAB
— DEAUVILLE — FRANKRIJK „BEN
ER IN GESLAAGD UW JUWELEN TE
ACHTERHALEN STOP ZIJ BEVINDEN
ZICH ONDER MIJN BERUSTING STOP
VERZOEKE DRINGEND OVERKOMST
PER VliegTUIG STOP GELIEVE BE-
LONING MEE TE NEMEN STOP BIJ
VOORBAAT DANK STOP SIR NEVIL-
LE CARLISLE — HOTEL SAINT-
GEORGE — ALGIERS.”

— Sir Neville Carlisle? herhaalde de prinses. Maar die kennen wij toch, Boy? Wie is het ook al weer?

— Oh, een charmante vent uit de Londense society. Heeft het vorige jaar een gangsterbende in Australië opgerold en de leider — een wereldberoemd advocaat — ontmaskerd, dat was het geval van de Octopus. Herinner je je het niet meer?

— Ja, ja, maar denk je dat Sir Neville een grapje zou maken?

— Dat denk ik helemaal niet, kindje. Sir Neville is daar de man niet naar. Ik vraag me alleen af of het telegram werkelijk van Sir Neville afkomstig is. Wacht maar, ik zal een ijlgesprek met Algiers aanvragen.

Hij riep de kellner en gaf het gesprek op. Anderhalf uur later, hij had inmiddels reeds een vliegtuig gecharterd, dat hem in Deauville zou oppikken, voerde hij een gesprek met Sir Neville Carlisle. Toen was de prins gerustgesteld en overtuigd en een half uur later stapte hij in het gecharterde toestel, dat hem binnen enkele uren naar Algiers zou brengen.

Zijn gemalin, die in het hotel was achtergebleven, kon niet meer eten van de zenuwen; zij waande zich al weer in het bezit van haar kostbare juwelen, die hun gelijke niet hadden over de gehele aardbol.

- 0 -

Het was omstreeks elf uur toen Madeleine Auber zich uitkleedde om naar bed te gaan. Ze was werkelijk moe — wellicht nog van de vorige nacht en van de emoties van de afgelopen dag — en Arturo, haar minnaar, had

die avond toch belangrijker dingen te doen dan zijn maitresse te liefkozen. Daarom liet zij het zijden nachthemdje over haar naakte lichaam glijden, trok haar voetjes uit de kleine muiltjes en stapte tussen de koele lakens.

Met een boek in haar handen leunde ze achterover in de kussens en liet haar blikken langs de regels glijden. Doch de betekenis der woorden drong niet tot haar door. Toen ze vier bladzijden gelezen had begon ze opnieuw, omdat ze niet begrepen had wat haar ogen gelezen hadden.

Ze voelde zich niet rustig, haar gedachten waren bij Arturo en bij de juwelen....

Plotseling schrok ze op. Het boek gleed uit haar handen en viel op de grond. Er was op de deur van haar slaapkamer geklopt. Snel sprong ze uit bed, schoot in haar muiltjes en sloeg een kimono om. Toen ging ze op de deur toe en opende deze.

Voor haar stond Dietrich, grijnzend met kleine oogjes, die helder schitterden.

— Ik moet je spreken, Madeleine, fluisterde hij. Laat me snel binnen en doe de deur dicht. Het is belangrijk.

Hij was reeds binnen en sloot de deur zelf achter zich. Ze voelde zich niet op haar gemak met deze weerzinwekkende man in haar slaapkamer, temeer, daar zijn weke blikken langs haar lichaam gleden.

— Wat.... heb je? vroeg ze schor.

— Iets heel belangrijks, antwoordde hij. Ik heb een kleine verrassing voor je, maar.... dan moet je vannacht nog een belangrijke opdracht voor me uitvoeren.

— Vannacht nog?

— Ja, vannacht nog, en wel onmiddellijk. Kleed je snel aan.

— Wat voor een verrassing heb je dan wel voor me?

Hij had haar vrouwelijke nieuwsgierigheid wakker geroepen en haar angst was als bij toverslag verdwenen.

— Iets heel moois, Madeleine, iets heel kostbaars....

Hij nam een kleine, zwart-lederen cassette uit z'n zak van zijn regenjas en hield deze op een halve meter afstand voor zich uit. Met een druk van zijn vinger op een klein knopje opende hij de deksel en in het licht van de lamp lag een zwaar briljanten snoer voor haar ogen te schitteren. Haar onderkaak viel omlaag en met grote, bijkans uitpuilende ogen keek ze gefascineerd naar het waardevolle collier op het fluwelen kussen.

— Voor.... mij? fluisterde ze.

— Helemaal voor jou, Madeleine, maar.... dan moet ik een klein, heel klein kusje van je hebben.... op mijn mond.

Ze rilde even, doch vestigde haar blikken onmiddellijk weer op het schitterende collier. Daarvoor zou ze hem alles gegeven hebben wat ze had, dacht ze....

Ze kwam langzaam op hem toe, snoerde haar kimono iets steviger om haar lichaam en hield haar lippen naar voren gestoken, terwijl ze de ogen sloot. Dietrich had de cassette gesloten en in zijn zak gestoken. Hij vatte haar bij de schouders, perste zijn vette, natte lippen op haar kleine mond en toen....

Hij had haar schouders plotseling losgelaten. Zijn dikke handen spanden zich om haar hals en de beide duimen drukten uit alle macht haar luchtpijp dicht. Madeleine was niet in staat geweest een kík te geven. Ze worstelde om los te komen. Het bloed steeg haar naar het hoofd, alles werd zwart voor haar ogen, ze dreigde te stikken.... en de druk op haar luchtpijp werd steeds zwaarder. Toen namen haar krachten snel af, ze was volkomen verlamd en nadat Dietrich haar nog twee volle minuten in deze smorende greep had vastgehouden sleepte hij het slappe lichaam naar het bed en wierp het er op.

Hij voelde de pols en grijsde.... Madeleine Auber was dood. Zonder haar nog met een blik te verwaardigen liep hij op de kaptafel toe, opende het lederen tasje, dat er op stond en haalde er twee dikke rollen bankpapier uit. Snel stak hij ze in de zak van zijn colbert en veegde vervolgens met een vochtige handdoek, die hij uit de badkamer gehaald had, zijn vingerafdrukken van het tasje en van haar hals....

Madeleine Auber lag roerloos op het bed, haar rechter hand en haar rechter been hingen slap over de rand, op haar keel stonden rode afdrukken.... haar ademhaling had opgehouden....

Dietrich knoopte zijn jas dicht, opende de deur op een kier en deed de lichten uit. Voorzichtig speurde hij de gang af. Deze was geheel verlaten en toen verliet hij de kamer, de deur achter zich dichttrekkend. Rustig daalde hij de brede trap af, drentelde in de lounge wat op en neer en verliet dan het hotel. Hij stak de boulevard over en stapte in een auto die aan de andere kant van de straat stond. Er zat iemand op de achterbank.

— Gebeurd, Rudolf, zei Dietrich.

— Dood? vroeg Rudolf.

— Als een pier, antwoordde de moordenaar. En twee honderd duizend francs terug. Is die even goed? Kom, nu is de beurt aan jou, Rudolf. Ik blijf hier niet op je wachten doch ga onmiddellijk naar de Rue Akim-el-Bab. Zodra je klaar bent en de spullen hebt, kom je daar ook heen. Begrepen?

— Maar het is nu nog te vroeg om te beginnen, vond Rudolf.

— Kwart voor twaalf, constateerde Dietrich. Ja, inderdaad. Ik zou je aanraden te wachten tot half twee. Overtuig je, dat ze slapen, ga naar binnen, houdt het flesje met chloroform en de doek gereed en doe je werk. Als ze verdoofd zijn, ga je op je gemak zoeken, wees vooral kalm, maak geen lawaai en kom niet met lege handen bij me terug.

— Als de spullen in hun kamers zijn, breng ik ze mee, maar het is best mogelijk, dat hij ze in de safe van het hotel heeft laten opbergen.

— Geen denken aan, zoiets doet Sir Neville niet. Ik ken zijn methoden. Wacht dus tot half twee. De rest weet je.

Rudolf Gebühr stapte uit de auto en Dietrich gaf de chauffeur opdracht weg te rijden. Een kwartier later betrad Dietrich de kamer in het huis in de Rue Akim-el-Bab, trok zijn jas uit, ging op een versleten divan liggen en stak een sigaret op, terwijl hij de minuten begon te tellen.... Half een.... kwart voor een.... een uur.... kwart over....

Traag kropen de wijzers van zijn horloge voort, hij luisterde naar het zachte, nauwelijks hoorbare tikken, stak de ene sigaret aan het peukje van de andere aan, en keek weer op de wijzerplaat....

Half twee....

Nu zou Rudolf beginnen. Als hij er nu maar voor gezorgd had, dat de chloroform niet uit het flesje gelopen was....

Kwart voor twee.... twee uur.... kwart over twee....

Rudolf zou nu reeds hoog en breed aan het zoeken moeten zijn, misschien had hij de juwelen reeds gevonden en was hij reeds op weg naar huis. Dan kon hij met een kwartiertje hier zijn....

Half drie.... kwart voor drie.... drie uur..

Dietrich begon onrustig te worden. Had hij in de kamer van Madeleine geen sporen ach-

tergelaten? Geen afdrukken? Verrek, op het knopje van het licht.... en op de kruk van de deur.... Zweet parelde hem van het voorhoofd.... voor twee honderd duizend francs had hij een vrouw vermoord, had hij zijn eigen leven in de waagschaal gezet....

Vier uur.... Rudolf kwam nog steeds niet..

Vijf uur.... Rudolf zou nooit meer komen..

HOOFDSTUK V.

Waarın schelpen en theelepeltjes een grote rol spelen en Prins Mahbab's wangen beroerd worden door de lippen van een gelukkig ge- maakte, beeldschone vrouw.

Om precies kwart over een des nachts landde het gecharterde vliegtuig van Prins Mahbab van Johyrubad op het vliegveld van Algiers. De grijze, zeventig-jarige prins daalde voorzichtig het trapje af en werd bij de laatste treden verwelkomd door een Engelsman, die zich voorstelde als Inspecteur MacCrea van Scotland Yard.

— Hoogheid, begon MacCrea, ik sta hier op verzoek van Sir Neville Carlisle, die tot zijn spijt zelf geen gelegenheid had u te verwelkomen.

— Maar de juwelen zijn toch....

— In veiligheid, Hoogheid, weest u gerust. Binnen korte tijd zult u ze kunnen aanschouwen.

— Maar waarom kon Sir Neville niet persoonlijk komen? Ik kreeg een telegram van hem.

— Omdat Sir Neville in gezelschap van inspecteur Ballay van de Sûreté Nationale doende is de bende, die uw juwelen stal, op te rollen, Hoogheid. Mag ik u voorgaan. Ik heb buiten een wagen staan.

De contrôle van de douane en politie-autoriteiten leverde geen enkele moeilijkheid op en even later zaten de beide mannen in de wagen, die hen naar het Hotel Saint-George moest brengen.

— Die Sir Neville is toch maar een kerel, vond de oude, grijze prins.

— Inderdaad, Hoogheid. Hij heeft Scotland Yard en de Sûreté Nationale reeds verscheidene malen grote diensten bewezen.

— Ik vind hem veel beter dan Scotland

Yard en de Sûreté Nationale bij elkaar, meende de prins.

— Ja, beaamde inspecteur MacCrea voorzichtig, omdat hij geen moed had zijn hoge mede-passagier tegen te spreken.

— Wij zullen in het hotel wachten op de komst van Sir Neville, Hoogheid, kondigde de inspecteur aan. Sir Neville wilde u de juwelen persoonlijk overhandigen.

— Dat kan ik me voorstellen.

Toen stopte de auto voor de ingang van het hotel en was inspecteur MacCrea de prins behulpzaam bij het uitstappen.

— Geef geen ruchtbaarheid aan mijn aanwezigheid hier, inspecteur, verzocht prins Mahbab. Ik ben nu niet in een stemming om journalisten en autogrammenjagers te woord te staan. Morgen — als mijn juwelen eenmaal weer in de kluis liggen — zal ik daartoe beter gedisponeerd zijn.

Inspecteur MacCrea kon dat volkomen begrijpen en hij knikte instemmend.

In de lounge van het hotel, waar nog verscheidene gasten aanwezig waren, bestelde de prins koffie met cognac. Er werden grote sigaren opgestoken, die inspecteur MacCrea nauwelijks in de mond kon houden en zo wachtte men op de komst van de grote avonturier, die binnen enkele uren de redactie-bureaux van alle kranten ter wereld weer in beroering zou brengen.

—o—

Ongeveer een half uur geleden was er op de eerste verdieping van het Hotel Saint-George iets bijzonders gebeurd. Maryse en Templar lagen roerloos in hun bed toen de deur van hun slaapkamer geruisloos werd geopend. De avonturier, die geheel gekleed onder de dekens lag opende zijn linker oog en gluurde naar de deur. Er kwam een donkere gedaante binnen, die een afgeschermd lantaarn in de hand hield. Het bleke schijnsel van de lamp speelde enkele ogenblikken op de verschillende voorwerpen, die de kamer vulden en toen begon de gedaante systematisch aan een onderzoek. Hij opende geruisloos kasten en laden, keek in koffers en tassen en verdween even later in de badkamer. Enkele ogenblikken daarna kwam hij weer te voorschijn. In zijn hand hield hij een rubberzak, die hij onder de arm nam en er mede de slaapkamer verliet, de deur op

een kier latend. Templar stootte Maryse aan en fluisterde:

— Hij heeft hem.... blijf rustig liggen.... ik ga hem achterna.... Geruisloos gleeed hij onder de dekens vandaan en juist wilde hij de deur van de slaapkamer voorzichtig openduwen, toen hij een licht gestommel hoorde in de salon. Kort daarop weerklonk een zachte plof en toen een dreunende slag en het zachte sluiten van een deur.

Templar rukte de deur open, stak het licht aan en zag een roerloze gestalte vlak voor de deur liggen. Uit een gaatje in zijn overhemd stroomde donkerrood bloed.... Rudolf Gebühr was dood.

Maar Templar, die de man niet herkende, opende de deur en hoorde iemand snel de gang aflopen. Schuin tegenover de deur van zijn kamer ging een andere deur op een kier open. Het gezicht van inspecteur Ballay van de Sûreté Nationale verscheen in de opening en even later rende de politieman achter de avonturier de gang af.

Zij hoorde het geklepper van schoenen op de ijzeren diensttrap, die naar de achteruitgang van het hotel voerde. Er sloeg een deur en met vijf treden tegelijk stormden de beide mannen omlaag.

Toen zij het aanslaan van een motor hoorden en even later het optrekken, trok Templar de deur open. De dief reed weg in een kleine sportwagen. Templar had gerekend op een vlucht langs de achteruitgang en daarom stond er een auto met twee agenten er in te wachten. Snel sprongen hij en de inspecteur er in en toen begon de dolle jacht door de straten van de Algerijnse hoofdstad. Over pleinen en boulevards, door brede winkelstraten en nauwere straatjes ging het in de richting van de Kasbah. Na ongeveer tien minuten rijden stopte de kleine sportwagen en stapte de dief uit. De zak hield hij stevig onder zijn arm geklemd.

Van hieruit begon het uiterst moeilijk schaduwen. Door stijl omhooglopende stegen, door smalle, stinkende sloppen en donkere paadjes ging het langzaam omhoog totdat de man eindelijk voor de poort van een groot huis bleef staan. Hij sloeg drie maal met zijn vuist op de deur en even later werd de houten deur geopend. Toen verdween de man naar binnen.

In minder dan geen tijd hadden de vier mannen de deur bereikt. Ze bleven even staan en keken elkaar aan.

— Wat nu? vroeg inspecteur Ballay. Aankloppen om binnen te komen?

Templar schudde het hoofd.

— Dat zou zelfmoord kunnen betekenen, inspecteur. Neen, we moeten een andere oplossing zoeken.

Geruime tijd bleef het stil. Vanuit een huis vlak bij klonk het schorre geluid van een gramfoon, die een Oosterse melodie galmde, er klonk gelach en het gegil van een vrouwenstem. Uit ieder huis klonk eigenlijk een of ander geluid en uit ieder huis steeg die verpestende stank, die de Kasbah veelal tot een heel maakt.

Templar drentelde onrustig heen en weer voor de deur. Toen bleef hij staan.

— Ja, ik zie toch geen andere oplossing. Aankloppen lijkt me wel het beste en de snelste manier om binnen te komen. Zodra er open wordt gedaan slaan we de man, die open doet, tegen de grond. Een van de agenten zorgt daarvoor. Zij gaan dus voor. Wij stormen onmiddellijk de „patio” op en nemen in een blik de omgeving in ogenschouw. Indien er een trap is rennen we er gezamenlijk op, zijn er twee, dan nemen we er ieder een, terwijl de agenten ons voorbeeld volgen. Maar denk er om, dat we geen lawaai maken op de trap.

Templar klopte driemaal op de deur en deed toen een stap zijwaarts om de agenten gelegenheid te geven vooruit te stormen. Enkele ogenblikken later werd de deur geopend.

Zoals afgesproken renden de geuniformeerde agenten vooruit, een van hen sloeg de Algerijn tegen de grond en toen deze de ogen sloot was Templar reeds halverwege de linkse trap en rende Ballay via de rechtse naar boven.

Op het balkon bevonden zich verscheidene deuren. Hij trok een revolver uit zijn zak en wachtte op de agent, die achter hem aankwam.

Op hun tenen slopen ze voorwaarts, scherp luisterend met hun oor tegen elke deur, die ze voorbij kwamen. Bij de derde deur bleef Templar langer staan. Hij stak waarschuwend zijn hand op en trad enkele stappen terug in de richting van de balustrade. Aan de overkant zag hij in het schijnsel van de maan inspecteur Ballay en de agent staan. Zij waren reeds aan het einde van het balkon zonder iets bijzonders gehoord te hebben achter de deur. Zo zachtjes mogelijk floot Templar tussen zijn tanden, boog zich zo ver mogelijk over

de ballustrade naar voren en wenkte de beide mannen.

Inspecteur Ballay had het signaal gezien en door de agent gevolgd sloop hij geruisloos het balkon af, daalde de trap af en stak de „patio” over. Precies een minuut later voegde hij zich bij de avonturier.

— Achter deze deur is hij verdwenen, fluisterde Templar de Franse inspecteur in het oor. Ik hoorde hem spreken met een andere man, maar kon niet verstaan wat zij zeiden.

— Hoe weet u dan dat hij het is? wilde Ballay weten.

— Omdat ik achter de andere deuren niets anders hoorde dan het gekir van meiden.

— Ik ook op het andere balkon, gaf de inspecteur toe.

Templar legde zijn revolver stevig in zijn handpalm, spande zijn vinger om de trekker en stootte de inspecteur en de agenten aan. Met zijn elleboog maakte hij een uitnodigende beweging en toen opende hij de deur en stormde naar binnen.

In het midden van de kamer bleef hij staan, terwijl inspecteur Ballay en de agenten zich rond hem heen schaalden, alle drie met een revolver in de hand.

De beide mannen, die op een divan zaten achter een kopje Turkse koffie, verbleekten van schrik. Hun monden zakten open en hun ogen puilden uit, terwijl het bloed uit hun gezichten wegvloede als het water van de zee bij eb.

— Mister Castrero, zei Templar, het spijt me u een wrede ontgoocheling te moeten berokkenen, maar al de moeite, die u zich vanavond gegeven hebt en de moord op die andere man in mijn kamer zijn vergeefs geweest. Wilt u maar zo goed zijn die rubber zak even te openen?

De beide mannen keken naar de rubberzak, die tussen hen in op de grond lag.

Castrero nam hem op, knoopte het touw los en wierp een blik naar binnen. Toen vloekte hij luid in het Italiaans, zijn moedertaal.

— Bedrogen.... niets dan lepeltjes en schelpjes.... bedrogen...., hijgde hij.

— Precies, antwoordde Templar, dacht u dan dat ik krankzinnig was om juwelen ter waarde van een miljoen dollar zo maar in mijn badkamer neer te zetten. Kom, kom, ik had u verstandiger geacht, Mr. Castrero.

Hij deed enkele stappen voorwaarts en kwam vlak voor de beide mannen staan. Hij keek Castrero diep in de ogen en richtte zijn blikken toen op de andere man, die naast hem op de divan gezeten was.

— Ja, ja, Mr. Winslow, u bent er gloeiend bij. Ik moet evenwel bekennen, dat ik nooit verwacht had, U als de bendeleider te zien ontpoppen. U, die gemoedelijke, joviale Amerikaan, die met zijn vrouw en dochter op reis was, en in de bar van het Hotel Saint-George rondjes weggaf. Hoe is het mogelijk. Maar uiteindelijk merk ik wel, dat de DC-4, die ons van Parijs naar Algiers bracht bijna uitsluitend personen vervoerde, die op enigerlei wijze betrokken waren bij deze juwelen-affaire. Azziz Ahmed Pasha, Madeleine Auber, Inspecteur MacCrea van Scotland Yard, inspecteur Ballay van de Sûreté hier aanwezig, het gezin Winslow uit New York en Arturo Castrero. Zouden Joseph Dietrich en Jules Rozet, die eveneens in het vliegtuig zaten soms ook iets met deze affaire te maken hebben?

De beide mannen gaven geen antwoord. Zij staarden beiden naar de rubberzak met theelepeltjes en schelpen.

Inspecteur Ballay deed hen de handboeien aan en toen verliet het kleine gezelschap van zes personen het huis in de Kasbah om terug te keren naar de wagens, die bij het begin van deze heksenketel waren achter gelaten. Op de kamer van Inspecteur Ballay werden zij aan een verhoor onderworpen. Zij gaven de feiten in grote trekken toe.

Hebt U reeds kennis gemaakt

met Gentlemen

MAGAZINE

het maandblad voor mannen?

Met attractieve kleurenfoto's,
prettige ontspanningslectuur,
puzzle-hoekje, enz.

Abonnementsprijs: f 1.25 (24 frs.)
per kwartaal, f 2.50 (45 frs.) per half-
jaar, f 5.— (90 frs.) per jaar, bij voor-
uitbetaling per giro of postwissel.

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG
Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

DE INTERNATIONALE PERS, ANTWERPEN
Kortemarkstraat 18 - Tel. 95895 - P.C. 403672

— Doch ik zweer u, verzekerde John Winslow, dat mijn vrouw en dochter niets afweten van mijn practijken als bendeleider en ik verzoek u dan ook hen met rust te laten.

— Zij zullen natuurlijk ondervraagd moeten worden, doch indien werkelijk blijkt, dat zij van niets weten zullen zij ongehinderd naar New York kunnen terugkeren, antwoordde Templar een sigaret opstekend.

Terwijl inspecteur Ballay zich met de beide arrestanten bezig hield begaf Templar zich naar zijn eigen salon, waar hij Maryse in nerveuse toestand aantrof. James, die zij was gaan wekken, stond naast haar en aan hun voeten lag een lijk... Rudolf Gebühr, doch Templar kende de man niet voordat hij zijn papieren had ingekeken.

— Aha, dus dat is de beroemde Gebühr, die Azziz Ahmed Pasha met een bezoek vereerde. Het zou me niets verwonderen wanneer hij in relatie gestaan heeft met een zekere Joseph Dietrich, die ook in ons vliegtuig zat. In elk geval kunnen wij aannemen, dat hij met hetzelfde doel naar mijn kamer kwam als die Italiaan Castrero. Ik vraag me alleen af hoe beiden konden weten, dat ik in het bezit van de juwelen was. Slechts twee personen hebben mij gezien, en dan nog wel in mijn vermomming van Larry Berke.... tenzij...

Hij verliet de kamer en begaf zich naar de hall waar hij zich tot de receptie wendde.

— Kunt u mij zeggen in welke kamer mademoiselle Auber logeert? vroeg hij.

— Kamer 209, monsieur.

De deur van kamer 209 bleek open te zijn. Hij trad naar binnen, stak het licht aan en sloot toen snel de deur achter zich....

Madeleine Auber lag op het bed.... dood.. geworgd....

Verslagen keerde hij naar zijn eigen appartement terug en vertelde hetgeen hij ontdekt had.

Hij verliet peinzend zijn kamer en begaf zich naar de salon van inspecteur Ballay.

— Mag ik enkele vragen aan de arrestanten stellen, inspecteur? vroeg hij.

— Gaat uw gang, Sir Neville, dat spreekt van zelf.

— Mr. Castrero, kent u Madeleine Auber?

— Neen, nooit van gehoord, luidde het antwoord.

— Ook niet wanneer ik u vertel, dat zij op

het ogenblik levenloos op haar bed ligt?

— Wat??? Dat is een leugen, het is niet waar.... Madeleine is....

Hij was overeind gesprongen, doch een van de agenten duwde hem terug in zijn stoel.

— U kent haar dus toch? vervolgde Templar. Castrero zuchtte....

— Het zwijn.... dat vuile, voze zwijn heeft haar vermoord.... mompelde hij.

— Welk zwijn, Mr. Castrero?

— Dietrich, Joseph Dietrich natuurlijk. Hij heeft haar natuurlijk betrap, dat ze voor ons werkte en dus een dubbele rol speelde. O, als ik die smeerlap ooit nog eens in mijn handen krijg....

— Waar houdt die Dietrich zich schuil, Castrero? vroeg Templar.

— Hij ontmoette Madeleine in een huis in de Rue Akim-el-Bab.... nummer veertien, geloof ik.

— Agent, wendde de inspecteur tot zijn ondergeschikte, ga onmiddellijk met je collega naar het opgegeven adres en haal die Dietrich op.... indien hij er is.

De agenten verdwenen terstond en Templar wendde zich opnieuw tot Castrero:

— Maar u vermoordde Rudolf Gebühr, niet waar? Ik zag het u doen, toen hij mijn salon binnendrong.

— Ja, ik vermoordde hem. Hij was een handlanger van Dietrich. Er bleef me niets anders over, anders had hij het mij gedaan.

— En u liet die huiszoeking bij Azziz Ahmed Pasha verrichten?

— Ja, Mr. Winslow had mij er opdracht toe gegeven.

— Azziz Ahmed Pasha sprak over een half dozijn mannen. Klopt dat?

— Ja, Jules Rozet, die ook in ons vliegtuig zat had de leiding. Hij woont hier in de stad. De andere zes ook.

En zo ging het door. Castrero bleek geen moeilijk handelbare arrestant te zijn. Hij gaf gewillig en gedetailleerd alle gewenste inlichtingen, tot grote ergenis van zijn „baas”, John Winslow.

En een uur later werden zij naar het Hoofdbureau van Politie overgebracht, waar Joseph Dietrich reeds zat te wachten.

— Hoogheid, sprak Templar, toen hij in de salon van zijn appartement tegenover Prins Mahbab stond, het is mij een waar genoegen

U uw eigendommen terug te geven.

Hij nam de rubberzak van tafel, en overhandigde deze aan de grijze prins.

— Sir Neville, antwoordde prins Mahbab met bewogen stem, ik kan niet zeggen hoe gelukkig u mij en mijn vrouw hierdoor hebt gemaakt. Zeker, de verzekeringsmaatschappijen hebben ons het verzekerde bedrag uitbetaald. Maar wat betekent geld voor mij? Neen, deze juwelen, erfstukken, die van geslacht op geslacht zijn gegaan, vertegenwoordigen voor ons een veel groter waarde dan de marktprijs. Sir Neville, ik dank u uit het diepst van mijn hart, mede namens mijn echtgenote en u zoudt mij een geweldige eer aan doen door minstens een maand in mijn paleis te Johyrubad te komen logeren in gezelschap van uw dame.

Hij hield even op met spreken en zocht iets in de binnenzak van zijn colbert. Even later haalde hij er een klein, smal stukje papier uit, dat hij de avonturier overhandigde met de woorden:

— En hier is uw beloning, Sir Neville... ingevolge uw telegrafische instructies... één honderd duizend dollar uit te betalen in New York.

Templar accepteerde de chèque en maakte een diepe buiging voor Zijne Hoogheid.

— En nu stel ik voor, dat u vandaag allen mijn gasten zijt, vervolgde hij. Sir Neville, miss Choisy, Mr. Parker, inspecteur Ballay en inspecteur MacCrea. Ik wil een klein feestje aanrichten ter gelegenheid van de terugkeer van de verloren zonen.

Het werd een ware feestdag, dat reeds begon met een uitstekend ontbijt, gevolgd door een gezellig koffiebabbeltje in de weelderige suite, die prins Mahbab voor enkele dagen had gehuurd, een een langdurige lunch, welke uit twaalf gangen bestond.

De middag werd gebruikt om te rusten en in de bar werd geborreld. Daarna het diner, met een overvloed van delicioze spijzen en exquisite dranken. Die dag werd besloten met een bal, waarop alle gasten van het hotel werden uitgenodigd en getraceerd op champagne....

— Sir Neville, zei de prins toen hij de avonturier die avond even alleen kon spreken, u moet mijn invitatie werkelijk aannemen en minstens een maand, of mijnentwegen een half jaar of een jaar in mijn paleis komen logeren. India is een wonderschoon land met duizend en één mysteries... echt iets voor een avonturier als u. Gij zult er geen spijt van hebben,

Sir Neville. A propos... waar is mademoiselle Choisy?

— Ik weet het niet, waarschijnlijk danst ze, antwoordde Templar.

Doch juist kwam ze de salon binnen, waar de beide mannen stonden te spreken.

Prins Mahbab stapte op haar toe, greep haar rechter hand en zei:

— Mademoiselle, u hebt een vriend uit duizenden. Mag ik u mijn dankbaarheid tonen door u een klein geschenk aan te bieden... een van de erfstukken mijner familie, die Sir Neville wist terug te brengen....

Hij nam uit zijn binnenzak een lederen cassette en opende deze.

Op het zwarte fluweel lag een schitterend collier van zwaar platina, dat overvloedig met enorme briljanten bezet was.

Maryse kon geruime tijd geen woord uitbrengen. Ze nam de cassette met bevende handen aan, sloot een ogenblik de ogen en kustte de oude prins toen op beide wangen.

Prins Mahbab grijnsde tevreden toen hij de gelukkige blik in Maryse's ogen zag.

— Wees er zuinig op, mijn kind, en denk ieder keer aan mijn grote dankbaarheid jegens uw vriend, Sir Neville Carlisle, wanneer u dit collier zult dragen. En nu zou ik graag de volgende dans van u willen hebben.

Er werd een langzame Engelse wals gespeeld en terwijl alle gasten aan de kant waren gaan staan, zweefden Maryse en Prins Mahbab eenzaam, doch door honderden blikken gevolgd, over de spiegelgladde vloer van de balzaal.

Zo eindigde dit sprookjesachtige feest....

- 0 -

De volgende dag zaten Maryse, Templar en James te ontbijten op het balkon van hun appartement. De stralen van de zon werden snel warmer en Templar kon niet nalaten elke keer weer een flesje coca-cola uit de koeler naast het tafeltje te nemen.

— Pfff, zuchtte hij, dat belooft weer eens een dag te worden.

— Hoe zal je je dan wel voelen wanneer je in Johyrubad zult zijn? vroeg Maryse.

— O, daar is het een heel andere warmte, veel dragelijker....

— Ben je er dan al eens geweest?

— Neen, nooit, doch ik was op nog geen vijftig mijl van de hoofdstad. Het laatste jaar voor de oorlog. Het klimaat is er uitstekend heb ik me laten vertellen door personen, die er dikwijls geweest zijn en de bevolking vriendelijk en gastvrij.

— Wanneer gaan we, John? Ik verheug me er al op, om eens in een echt paleis te logeren, om bediend te worden door lakeien en te eten uit gouden en zilveren schotels....

— 'n Sprookjesprinses, ben je, lachte Templar. In ieder geval gaat Prins Mahbab in Maart pas naar zijn land terug, zodat we er niet eerder zullen kunnen aankomen. Nu zijn de behangers en de stucadoors er misschien druk bezig.

— Maar je belooft me, John, dat we er heen gaan, niet?

— Kindjelief, dat belooft ik je plechtig met

de hand op mijn hart. Ik stel er mezelf ook veel van voor.

— Is prins Mahbab nu al weer in Deauville? Templar wierp een blik op zijn polshorloge en zei:

— Het is tien uur.... om zes uur is hij weer met zijn gecharterd vliegtuig vertrokken.... ja, hij zal nu wel zowat voet aan de grond zetten.

— O, wat zal zijn vrouw blij zijn, denk je ook niet?

— Ik denk het wel, kindje.... vrouwen zijn altijd blij met mooie dingen. En hij keek naar het prachtige en kostbare collier, dat haar blanke hals sierde en dat ze zodra ze haar bed uit was had omgedaan....

Hij lachte en liet zijn blikken wegdwalen over de witte stad, die nu reeds lag te dampen in de hete stralen van de witte zon....

EINDE

Over 14 dagen verschijnt: no. 51

- PERZISCH AVONTUUR -

Hebt U al kennis gemaakt met onze

BRILJANT

75^c
per deeltje
fr. 12.50

Zakwoordenboekjes

*Het kleinste zakwoordenboekje,
gemakkelijk in vestzakje of
damestasje.*

formaat 5 × 5 1/2 cm

Verkrijgbaar in:

- No. 1 NEDERLANDS-ENGELS
- No. 2 ENGELS-NEDERLANDS
- No. 3 NEDERLANDS-FRANS
- No. 4 FRANS-NEDERLANDS
- No. 5 NEDERLANDS-DUI TS
- No. 6 D UITS-NEDERLANDS
- No. 8 NEDERLANDS-MALEIS

6000 WOORDEN — GEHEEL IN LINNEN — 400 PAGINA'S

Verkrijgbaar bij elke goede Boek- en Kantoorboekhandel of bij

UITGEVERIJ „LETTEREN EN KUNST”

SPIJSTRAAT 9 - TELEFOON 114096 - POSTGIRO 524156 - DEN HAAG

VOOR BELGIË:

DE INTERNATIONALE PERS — ANTWERPEN — KORTEMARKSTRAAT 18

TELEFOON 95895

P.C. 403672